

๑ ตักบา

พระคจึคต =

ธรรมคัมภีร์

อย่างงฎกวรร

หนังสือนำทางชีวิต

ศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างถูกวิธี

โดย

ดร.อาร์. ดับบลิว. ดีฮาน

ก.ค.บ.

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปฏิพัทธ์

กรุงเทพฯ, 4

หนังสือชุด
ประกายทิพย์-ประกายธรรม
อันดับ 11

Living Light Series No.11

Copyright “How to study the bible” by R.R. DeHaan, Scripture Press Ministries.
World rights reserved. Translated and produced in the Thai language by permission
Of Scripture Press Ministries, Glen Ellyn, Ill. U.S.A

สารบัญ

บทที่ 1 เริ่มต้นอย่างไร?	7
1. สิ่งจำเป็นอันดับแรกก็คือ การเกิดใหม่	8
ก. ชีวิตใหม่	9
ข. สัมพันธภาพใหม่	10
2. ต้องพร้อมที่จะยอมรับและเต็มใจที่จะปฏิบัติตาม	11
ก. ยอมรับ	11
ข. การเชื่อฟัง	12
บทที่ 2 จะรับความช่วยเหลือได้จากที่ไหน?	15
1. พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์	15
ก. พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงทำอะไรเพื่อท่าน	15
ข. สิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงทำเพื่อท่าน	16
2. งานของผู้ที่ได้รับของประทานจากพระเจ้า	17
ก. ผู้สอนที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง	18
ข. ลักษณะของผู้สอนที่เชื่อถือได้	18
ค. ท่าทีที่ถูกต้องต่อผู้สอน	20
บทที่ 3 การตีความพระวจนะของพระเจ้าตามตัวอักษร	22
1. คำจำกัดความของคำว่า “การตีความตามตัวอักษร”	22
2. การตีความตามตัวอักษรและคำพยากรณ์	23
3. การตีความตามตัวอักษรและระบบสัญลักษณ์	25
4. การตีความตามตัวอักษรและ “แบบเล็งถึง”	26
บทที่ 4 การใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง	28
1. ยุคแห่งความบริสุทธิ์หรือไร้เคียงสา	28
2. ยุคแห่งจิตสำนึกผิดและชอบ หรือมโนธรรม	29
3. ยุคแห่งผู้มีอำนาจปกครองหมู่มนุษย์	29
4. ยุคแห่งพระสัญญา	30
5. ยุคแห่งพระบัญญัติ	31
6. ยุคแห่งพระคุณ	32
7. ยุคแห่งราชอาณาจักร	33

บทที่ 5 ปฏิบัติตามพระวณะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง.....	35
1. การตีความพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นสามัญ.....	36
2. การตีความพระคริสตธรรมคัมภีร์โดยถือเอาพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง.....	37

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ จรัสสินทวงศ์ 367/18-19
สามแยกไฟฉาย ถนนจรัสสินทวงศ์ กรุงเทพมหานคร
นายเล็ก ไชยเทอดธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2519 โทร. 4673374

บทที่ 1 เริ่มต้นอย่างไร?

ปัจจุบันนี้คนส่วนมากไม่สนใจโยคีที่จะรู้เรื่องราวในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เขามัวแต่สาละวนวุ่นวายอยู่กับการแสวงหาความสุขให้กับตนเองไปวันหนึ่ง ๆ จนไม่มีเวลาที่จะคิดคำนึงถึงชีวิตนิรันดร์ ภายหน้า ถึงขั้นปลาทองแห่งชีวิตของเขา เมื่อมีใครกล่าวถึงเรื่องราวในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เขาจะไม่สนใจ เขาเคยได้ยินได้ฟังมาว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นหนังสือที่รวบรวมเอาตำนานและนิทานปรัมปราเข้าไว้ด้วยกัน จึงทำให้เข้าใจผิดคิดไปว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์คงไม่มีคุณค่าอันใดต่อเขาเลย บางคนก็เพียรพยายามอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์เอาเสียจริง แต่แล้วก็ไม่ค่อยจะเข้าใจ และบางทีตัวท่านเองอาจจะถามว่า “ข้าพเจ้าจะศึกษาพระคัมภีร์ไปทำไมกัน?”

แท้จริงแล้ว มีเหตุผลเป็นอันมากที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่าการศึกษาพระคัมภีร์เป็นการได้กำไรสูงสุดในชีวิต แต่ในที่นี้ ข้าพเจ้าจะขอให้เหตุผลแต่เพียงประการเดียวคือ พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นพระวจนะของอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งมีฤทธิ์อำนาจที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้ที่ได้ยินได้ฟังและรับเข้าไว้ในจิตใจให้จำเริญขึ้น ไม่ว่าผู้นั้นจะอยู่ในสังคมแบบไหน ที่ใดที่พระกิตติคุณของพระเจ้าได้รับการประกาศออกไป และมีผู้เชื่อฟังและปฏิบัติตาม จะพบว่า ชีวิตของผู้ใหญ่หรือเด็กที่นั่น จะได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างชนิดที่เรียกว่า “จากหน้ามือเป็นหลังมือ” ที่เดียว และสังคมนั้นจะถูกยกระดับขึ้นเป็นสังคมที่ก่อปรไปด้วยศีลธรรมและมนุษยธรรม ตัวอย่าง ๆ หนึ่งที่จะให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงชีวิตดังกล่าวมานี้ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นต้นเค้าของวรรณกรรมอันลือชื่อเรื่องหนึ่ง

เรื่องมีอยู่ว่า ในปี ค.ศ. 1888 ทหารเรืออังกฤษหมู่หนึ่งถูกส่งไปอยู่ที่เกาะแห่งหนึ่งแถบทะเลใต้ (มหาสมุทรแปซิฟิกตอนใต้) หลังจากที่อยู่บนเกาะแห่งนั้นนาน 6 เดือน กัปตันได้ตัดสินใจที่จะออกเดินทางต่อไป แต่พวกลูกเรือขัดขืนไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่ง และรวมหัวกันกบฏต่อกัปตัน โดยปล่อยให้กัปตันกับลูกเรือบางคนที่ไม่ยอมร่วมมือด้วย ลงเรือเล็กลอยไปในทะเลแต่ต่อมาพวกกบฏก็ถูกคณะเจ้าหน้าที่จากอังกฤษ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้สืบหาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ จับกุม กบฏที่ถูกจับมีด้วยกันทั้งสิ้น 14 คน ในจำนวนนี้ 9 คน ถูกเนรเทศไปอยู่ยังเกาะอีกแห่งหนึ่ง ที่เกาะแห่งนั้น พวกกบฏ 9 คนนี้ได้จัดตั้งอาณานิคมแห่งใหม่ขึ้น

สารานุกรม บริตานิกา บันทึกไว้ว่า จิตใจคนเหล่านั้นเสื่อมทรามลงอย่างรวดเร็วมากและโหดร้ายอย่างที่สุด แทบจะเรียกได้ว่าทุกคนตกนรกแล้วทั้งเป็น พวกเขาได้เรียนรู้วิธีทำเหล่าโดยใช้ผลิตผลธรรมชาติบนเกาะนั้น ไม่ช้าพวกเขาที่ติดเหล้ากันจนอมแอม ทะเลาะวิวาท และใช้กำลังประทุษร้ายกันและกันอย่างรุนแรง ผลที่สุดกบฏทุกคนก็เสียชีวิต คงเหลืออยู่แต่เด็กซานเดอร์ สมิธ

เพียงคนเดียว สมิธได้อาศัยอยู่กับหญิงเหล่านั้น ซึ่งเป็นลูกผสม ครั้นแล้ว เหตุการณ์อันมหัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น สมิธได้เดินไปที่ชายหาด และพบพระคริสตธรรมคัมภีร์เล่มหนึ่ง อยู่ในหีบของกลาสีเรือ สมิธได้อ่านและเชื่อจากนั้นเขาได้เรียกผู้หญิงและเด็ก ๆ ให้มารวมกัน และสอนพวกเขาให้รู้เรื่องราวในพระวาทะของพระเจ้า

ยี่สิบปีต่อมา เรือของชาวอเมริกันลำหนึ่งได้แวะไปยังเกาะแห่งนั้น และได้พบสังคัมภีร์คริสเตียนที่นั่น และยังได้พบอีกว่า บนเกาะแห่งนั้นไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ไม่มีอาชญากรรม ไม่มีคนที่สภาพจิตผิดปกติ ไม่มีคนที่ไม่รู้หนังสือ และไม่มีคนขี้เหล้าเมายา มาตรฐานทางศีลธรรมของคนที่นี่สูงมาก จนไม่จำเป็นต้องตรากฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับขึ้นใช้ เสมือนหนึ่งว่าเกาะแห่งนี้เป็นสวรรค์น้อย ๆ สถานที่หนึ่งทีเดียว อะไรละที่นำความเปลี่ยนแปลงอันมหัศจรรย์มาสู่เกาะแห่งนี้? มิใช่พระคริสตธรรมคัมภีร์เพียงเล่มเดียวหรือ?

พระคริสตธรรมคัมภีร์ สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของท่านได้เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นเนื้อหาของเรื่อง “วิถีศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างถูกวิธี” เรื่องนี้ จึงเป็นเนื้อหาสาระที่สำคัญยิ่ง และมีคุณค่าต่อชีวิตมากที่สุด แต่การที่มีชีวิตของท่านจะได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยฤทธิ์เดชแห่งพระกิตติคุณนั้น ท่านจะต้องเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์ ตามที่ได้ตรัสสั่งไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ถ้าท่านยังไม่ได้รับความรอด ท่านจะต้องกล้าเผชิญกับความจริงที่ว่า ท่านเป็นคนบาปและพระเยซูคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อท่าน และสารภาพว่า ท่านเป็นคนผิดบาป และกำลังจะจมดิ่งไปสู่ความพินาศ จงเชื่อไว้วางใจองค์พระเยซูคริสต์เจ้า แล้วพระเจ้าจะทรงโปรดยกความผิดบาปทั้งสิ้นของท่าน และจะทรงกระทำกรรมหัศจรรย์ในตัวท่าน แล้วท่านจึงจะสามารถศึกษาพระคัมภีร์ได้ โดยมีจิตใจพร้อมที่จะยอมรับว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นพระคำรัสของพระเจ้า และยินดีที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์

1. สิ่งจำเป็นอันดับแรกก็คือ การเกิดใหม่

ท่านจะไม่สามารถเข้าใจคำพูดฝ่ายจิตวิญญาณ ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้เลย หากท่านยังไม่ได้บังเกิดใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า พระเยซูได้ทรงให้ความกระจ่างในข้อนี้แก่นิโคเดโมว่า “...ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:3) ด้วยเหตุนี้ ก่อนที่ท่านจะเริ่มต้นศึกษาพระคัมภีร์อย่างเอาจริงเอาจัง ท่านควรจะถามตัวท่านเองก่อนว่า “ข้าพเจ้าบังเกิดใหม่แล้วหรือยัง?”

การที่ท่านเกิดความสนใจที่จะศึกษานั้น แสดงว่า พระเจ้ากำลังตรัสกับท่าน โดยผ่านทางพระวาทะของพระองค์และพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เพียงการสนใจเท่านั้นยังไม่พอ ท่านจะต้องปฏิบัติตามด้วย ท่านจะต้องสารภาพความผิดบาปของท่านเชื่อไว้วางใจพระเยซูคริสต์เจ้า และต้อนรับพระองค์

เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่าน เมื่อท่านกระทำดังนี้แล้ว พระเจ้าก็จะประทานชีวิตใหม่ให้แก่ท่าน และจะทรงโปรดให้ท่านมีสัมพันธภาพใหม่กับพระองค์

ก. ชีวิตใหม่

พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้ให้ความกระจ่างแก่เราว่า การบังเกิดใหม่ หมายความว่าถึงการรับชีวิตใหม่จากพระเจ้า อาจารย์เปาโลเปรียบเทียบคริสเตียนว่าเป็น “คนที่ได้รับการสร้างใหม่” (2 โครินธ์ 5:17) และอาจารย์เปโตรก็กล่าวด้วยว่า ผู้ที่เชื่อไว้วางใจพระเยซูคริสต์ คือ “ผู้ที่จะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์” (2 เปโตร 1:4) การที่ผู้ที่ยังไม่ได้รับความรอดไม่สามารถเข้าใจพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้นั้น เป็นเพราะว่าเขายังอยู่ “ฝ่ายเนื้อหนัง” นั่นหมายถึงว่า เขาเกิดมาในสภาพของคนผิดคนบาป และ “ตายแล้วในการละเมิดและการบาป” (เอเฟซัส 2:1) พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้เปิดเผยให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า “คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของ ของเนื้อหนัง... เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นเป็นศัตรูต่อพระเจ้า หาได้อยู่ได้บังคับกับธรรมบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ได้บังคับกับธรรมบัญญัตินั้นไม่ได้” (โรม 8:5,7) มนุษย์ที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่นั้น จะไม่สามารถเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าได้เลย

“แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ ก็ต้องสังเกตวิญญาณ แต่มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ วิจัยสิ่งสารพัดได้...”

(1 โครินธ์ 2:14,15)

เนื่องจากมนุษย์ตกอยู่ในสภาพมืดบอด และตายฝ่ายจิตวิญญาณมาแต่กำเนิด ดังนั้น การที่มนุษย์จะสามารถเข้าใจความจริงฝ่ายจิตวิญญาณของพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เขาจะต้องรับชีวิตใหม่ด้วยการกลับใจบังเกิดใหม่เสียก่อน คนที่ยังไม่ได้รับความรอด อาจจะยกย่องพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่าเป็นวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าและใช้ถ้อยคำได้สละสลวยเป็นพิเศษ และอาจจะประหลาดใจที่พบว่า ข้อความในพระคริสตธรรมคัมภีร์ถูกต้องตามประวัติศาสตร์ทุกประการ แต่เขาจะไม่ได้รับความประเล้าประโลมใจ พลังใจ และความชื่นชมยินดีจากพระคริสตธรรมคัมภีร์เลย ตรงกันข้ามกับผู้ที่ได้รับความรอดโดยความเชื่อไว้วางใจพระเยซูคริสต์ แม้ว่าเขาจะเป็นคนธรรมดาสามัญ ไร้การศึกษา แต่เขาก็กลับได้รับความช่วยเหลือและพระพรอย่างไม่ขาดสายจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าเขาได้รับชีวิตใหม่แล้วนั่นเอง นอกจากนั้น เขายังจะรู้สึกได้ว่า หากขาดพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งเป็นอาหารฝ่ายจิตวิญญาณของเขา ชีวิตใหม่ที่เขาได้รับจะไม่เจริญ ชีวิตใหม่นั้นจะต้องได้รับการบำรุงเลี้ยงด้วยพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งเปรียบเสมือนน้ำนม (1 เปโตร 2:2, ฮีบรู 5:13) และอาหารแข็ง (ฮีบรู

5:14) จงจำไว้ให้ดีกว่า หากท่านยังไม่ได้รับชีวิตใหม่จากพระเจ้าชีวิตของท่านก็จะไม่มีวันได้รับพระพรจากพระวาทะของพระองค์ได้เลย

ข. สัมพันธภาพใหม่

สิ่งที่สองซึ่งเกิดขึ้น เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดต้อนรับพระเยซูคริสต์และกลับใจบังเกิดใหม่ก็คือ ผู้นั้นมีสัมพันธภาพใหม่กับพระเจ้า คนที่ยังไม่ได้กลับใจบังเกิดใหม่อาจจะเชื่อว่า พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ และทรงเป็นผู้สร้างและผู้ค้ำจุนโลก แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่รู้จักกับพระองค์ในฐานะ “พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์” การต้อนรับพระเยซูคริสต์ จะมีผลให้ผู้ต้อนรับนั้นมีฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวของพระเจ้า และด้วยเหตุผลอันนี้ท่านขอห็นจึงได้เปรียบคริสเตียนว่าเป็น “บุตรน้อย” การบังเกิดใหม่เข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้านี้เอง ที่ทำให้คริสเตียนมีสัมพันธภาพกับพระเจ้า และอาจารย์เปาโลได้เปิดเผยให้เราเห็นว่าในฐานะที่เราเป็นบุตรของพระองค์นี้เอง ทำให้เราสามารถแหงนหน้าขึ้นดูพระพักตร์ของพระเจ้า และร้องเรียกพระองค์ว่า “อับบา” (คือพระบิดา) ได้ (โรม 8:15)

มิตรที่รัก ท่านอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ในฐานะที่เป็นพระคำรับสั่งจากพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ โดยเชื่อแน่ว่าพระองค์กำลังทอดพระเนตรดูท่านด้วยความรัก ในขณะที่ท่านกำลังอ่านอยู่หรือเปล่า? โปรดจำไว้ว่าท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรักและโปรดปรานที่สุดคนหนึ่ง และพระองค์ทรงดีพระทัยเป็นอันมาก เมื่อทอดพระเนตรเห็นท่านกำลังอ่านหนังสือซึ่งเป็นพระคำรับสั่งของพระองค์ ความแน่ใจเช่นนี้ จะทำให้พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นหนังสือที่น่าสนใจและมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น และท่านจะอ่านอย่างใจจดใจจ่อราวกับว่า เป็นจดหมายรักทีเดียว

สำหรับคนที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ เขาจะมองเห็นได้ก็แต่เพียงว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นหนังสือที่รวบรวมเอาคำพรรณนาทางประวัติศาสตร์ และคำสอนเกี่ยวกับพระเจ้าเข้าไว้อย่างโง่ ๆ แต่สำหรับคริสเตียนแล้ว กลับพบว่า หนังสือเล่มนี้เป็นแหล่งกำเนิดของความปลอบประโลมใจ พลังใจ และความชื่นชมยินดี อันไม่รู้ที่สิ้นสุด เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขออ้ออีกครั้งหนึ่งถึงความสำคัญ ที่ท่านจะต้องปฏิบัติตามสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้ในพระวาทะของพระองค์ โดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากท่านยังไม่ยอมสารภาพว่าท่านเป็นคนผิดคนบาป และยังไม่ไว้วางใจพระเยซูคริสต์ ท่านก็ไม่มีวันที่จะได้รับการนำเข้าไปสู่ความจริงอันยิ่งใหญ่แห่งพระวาทะของพระเจ้าได้เลย ท่านจะต้องศรัทธาในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเชื่อว่าพระองค์ทรงนำความรอดมาให้ท่าน และในวินาทีที่ท่านเชื่อไว้วางใจพระองค์อย่างสมบูรณ์ พระเจ้าจะประทานชีวิตใหม่ให้แก่ท่านและท่านจะมีสัมพันธภาพใหม่กับพระองค์

2. ต้องพร้อมที่จะยอมรับและเต็มใจที่จะปฏิบัติตาม

ท่านจะต้องอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ ด้วยใจที่เชื่อว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า ก่อนที่ท่านจะเริ่มลงมือศึกษา ท่านจะต้องเชื่อว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นพระคำรัสของพระเจ้า สิ่งจำเป็นอย่างยิ่งอีกประการหนึ่ง สำหรับการศึกษาศรีสตรธรรมคัมภีร์ก็คือ จะต้องมิตศนคติที่ถูกต้องต่อพระคริสตธรรมคัมภีร์ (หากท่านเป็นคริสเตียนที่เพิ่งกลับใจใหม่ ท่านอาจจะยังไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการคลใจของพระเจ้าก็ได้) ท่านจำต้องเริ่มศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ ด้วยความแนใจว่าพระเจ้ตรัสผ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ และท่านต้องพร้อมที่จะเชื่อข้อความในหนังสือเล่มนี้ และเต็มใจที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนอย่างสม่ำเสมอ

ก. ยอมรับ

ตอนแรกท่านอาจจะประหลาดใจในบางสิ่งบางอย่างที่ท่านอ่านพบ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ท่านจะพบเรื่องราวบางเรื่องซึ่งอาจจะเชื่อได้ยาก คำสอนบางเรื่องก็ดูเหมือนว่าจะขัดกับความรู้สึกนึกคิดของท่านในทุกประการ แต่อย่างไรก็ตาม อย่ายอมให้อุปสรรคเหล่านี้รบกวนท่าน หรือทำให้ความพยายามในอันที่จะศึกษาหาความเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าต้องลดถอยไป เมื่อท่านสงสัยเรื่องราวหรือข้อความตอนหนึ่งตอนใด ในพระคัมภีร์หรือหากว่า ท่านรู้สึกสับสนวุ่นวาย เพราะข้อความในพระคัมภีร์ดูเหมือนว่าจะขัดกันเอง อย่าเพิ่งเลิกความตั้งใจของท่านเสียแต่ในทางตรงกันข้าม ก็ไม่เป็นการสมควรที่ท่านจะทุ่มเทกำลังกายกำลังใจของท่านทั้งหมด ในอันที่จะพยายามแก้ปัญหาทุกข้อที่ท่านประสบอยู่ด้วยตัวของตนเอง ในฐานะที่ท่านเป็นคริสเตียนใหม่ ท่านไม่ควรที่จะนำความคิดของท่านเข้าไปเกี่ยวข้องกับรายละเอียดทางศาสนศาสตร์มากเกินไป จนทำให้พระเจ้าไม่สามารถตรัสกับจิตใจของท่านโดยผ่านทางพระคัมภีร์ได้อีกต่อไป อาจารย์เปาโลได้ตักเตือนคริสเตียนในสมัยของท่านมิให้เกี่ยวข้องกับรายละเอียดที่สามารถโต้แย้งได้ และปัญหาที่ทำให้สับสนว่า

“จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาโศดเขลาที่เถียงกัน จากการลำคับวงศ์ตระกูล และการเถียง และการทะเลาะกันเรื่องธรรมเนียมบัญญัติ เพราะว่ากรอย่างนั้นไร้ประโยชน์และไม่เป็นเรื่องราว” (ทิตัส 3:9)

ถ้าท่านเข้าหาพระคริสตธรรมคัมภีร์ด้วยใจถ่อมแล้ว ท่านก็จะเต็มใจที่จะยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่กล่าวไว้ในนั้น แม้ว่าท่านจะไม่สามารถเข้าใจได้อย่างครบถ้วนก็ตาม ท่านควรจะระลึกไว้เสมอว่า การที่ท่านไม่สามารถหาคำตอบในปัญหาใดปัญหาหนึ่งได้นั้น มิได้หมายความว่าปัญหาที่ท่านประสบอยู่นั้นไม่มีทางที่จะแก้ได้ แต่อย่างไรก็ตาม ขอให้ท่านระลึกไว้ด้วยว่า ไม่มีใครที่จะสามารถรู้แจ้งเห็นจริงไปเสียทุกอย่าง จงแนใจเถิดว่าเมื่อท่านมีความรู้ในพระวจนะของพระเจ้ามากขึ้น ท่านก็จะสามารถเข้าใจบางสิ่งบางอย่างที่ท่านสงสัยอยู่เดี๋ยวนี้อย่างแจ่มกระจ่าง และเมื่อท่านเจริญเติบโตขึ้นในพระคุณ และ

ความรักขององค์พระเยซูคริสต์ ท่านก็จะหมดกังวลเกี่ยวกับรายละเอียดในพระคริสตธรรมคัมภีร์ซึ่งท่านไม่สามารถอธิบายได้ทันที สามัคคีธรรมของท่านกับพระเยซูคริสต์เจ้าจะนำสันติสุข ความเข้มแข็ง มาสู่ท่าน และนอกจากนี้ยังจะทำให้เกิดความมั่นใจว่า พระวาทะของพระเจ้านั้นเป็นความจริงทุกประการ ถึงแม้ว่าท่านยังไม่สามารถจะเข้าใจได้อย่างครบถ้วนก็ตาม สิ่งที่ท่านยังไม่เข้าใจอยู่นั้น ท่านสามารถจะยอมรับได้โดยความเชื่อ และบำรุงเลี้ยงจิตวิญญาณของท่าน ด้วยการอ่านและศึกษาพระวาทะของพระเจ้าต่อไป โดยไม่หยุดยั้ง

ข้อที่ควรระวังก็คือ อย่ายอมให้ผู้ที่เราเรียกตัวเองเป็นครูสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์และอ้างว่าตนรู้ความจริงในพระคัมภีร์อย่างดีเยี่ยม นำท่านออกจากการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่ถูกต้องไปสู่การถกเถียงกันในเรื่องตำนานของชาตินิว เรื่องลำดับวงศ์ตระกูล หรือเรื่องอื่นใดทำนองนี้ ซึ่งไม่สามารถช่วยให้จิตวิญญาณเจริญขึ้นได้เลย เพราะการที่ท่านจะบำรุงเลี้ยงจิตวิญญาณและชีวิตใหม่ของท่าน ย่อมสำคัญกว่าการที่ท่านจะเพิ่มความรู้ให้แก่สมองของท่าน พญามารชาดานอยากเห็นคริสเตียนทุ่ทุเทชีวิตจิตใจให้กับข้อความในพระคัมภีร์ ตอนที่เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว มีความสำคัญน้อยกว่าคนอื่น และวาทะอยู่กับรายละเอียดต่าง ๆ ซึ่งไม่มีประโยชน์อันใดในการที่จะดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับพระเจ้า การศึกษาพระวาทะของพระเจ้าอย่างถูกวิธี จะทำให้ท่านรักองค์พระเยซูคริสต์เจ้ามากยิ่งขึ้น ทำให้ท่านมีความสัมพันธ์กับพระองค์ ในทางที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้นและทำให้ท่านเป็นเหมือนกับพระองค์มากยิ่งขึ้นในเรื่องการประพฤติปฏิบัติต่อบุคคลอื่น ท่านจงอย่าได้ละสายตาไปจากความจริงที่ว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นพระคำรัสของพระเจ้าซึ่งมีคุณค่าในการบำรุงเลี้ยงจิตวิญญาณของท่าน

ข. การเชื่อฟัง

สิ่งจำเป็นอีกประการหนึ่งที่จะทำให้การศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์มีความหมาย และมีผลในการเปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจของท่าน ก็คือ การเชื่อฟัง ท่านต้องเต็มใจที่จะเชื่อฟังทั้งข้อห้ามมิให้ปฏิบัติ และข้อแนะนำให้ปฏิบัติ ท่านจะต้องมีความตั้งใจจริงที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ทุกข้อ ท่านจะต้องทุ่มเทชีวิตจิตใจกับการศึกษาอย่างแท้จริงทุกด้าน คือทั้งด้านความตั้งใจ ความคิด และอารมณ์ พระเยซูคริสต์ตรัสด้วยพระองค์เองว่า การที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะเข้าใจเรื่องราวฝ่ายจิตวิญญาณได้อย่างดีนั้น เขาผู้นั้นจะต้องเต็มใจที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

“ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่า คำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง” (ยอห์น 7:17)

หลักเกณฑ์ฝ่ายจิตวิญญาณข้อนี้ ใช้ได้กับทุกคนที่ประสงค์จะศึกษาพระวาทะของพระเจ้า แต่สำหรับผู้ที่ยังไม่เชื่อนั้นเขาจะต้องยอมรับว่า เขาเป็นคนผิดบาปและขาดการถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า และเขาจะต้องยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดด้วยความเชื่อเสียก่อน และหลังจากที่เป็น

คริสเตียนแล้ว เขาก็ยังคงต้องเชื่อฟังและทำตามความจริงของพระคริสตธรรมคัมภีร์ด้วยใจรักและศรัทธา การเชื่อฟังจะทำให้เขาพร้อมที่จะรับความรู้ความเข้าใจจากพระเจ้ามากยิ่งขึ้น และจะทำให้เขาเจริญเติบโตขึ้นในพระคุณ และสง่าราศีของพระองค์ นอกจากนี้เขายังคงจะได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจของพระวาระของพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขา

พี่น้องคริสเตียนที่รัก พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้ท่านได้รับความเข้มแข็ง และได้รับการประเล้าประโลมจากพระวาระของพระองค์ ท่านอย่าอิจฉาคนที่ได้รับความชื่นชมยินดีจากพระเจ้า และดำเนินชีวิตอยู่อย่างผู้มิชย ด้วยคิดว่าพวกเขามีสิ่งที่พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ท่านมี พี่น้องที่รัก พระเจ้ามิได้ทรงเลือกที่รักมักที่ชัง เมื่อท่านวางใจในพระเยซูคริสต์ พระองค์ก็จะประทานชีวิตใหม่ให้แก่ท่าน และจะประทานสิทธิให้ท่านเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระองค์ พระองค์ทรงประสงค์ที่จะให้ท่านมีอุปนิสัยใจคอ เหมือนดังพระลักษณะของพระบุตรของพระองค์มากขึ้นเรื่อย ๆ ขอให้ท่านอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์เพื่อเป็นอาหารบำรุงเลี้ยงจิตวิญญาณ ถ่อมใจลงยอมเชื่อสิ่งที่ท่านยังไม่เข้าใจ และปฏิบัติตามคำสั่งและคำแนะนำของพระเจ้าที่มายังท่าน มิใช่เพราะจำใจต้องปฏิบัติ แต่ด้วยความรักที่ท่านมีต่อพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14:15)

โปรดจำไว้เสมอว่า การศึกษาพระคัมภีร์นั้น มิได้มีจุดมุ่งหมายให้ท่านนำเอาวิชาความรู้ไปใช้เป็นบันไดก้าวไปสู่ตำแหน่งครูผู้สอนพระคัมภีร์ในโบสถ์ของท่าน แต่อย่างไรก็ตาม นั่นมิได้หมายความว่า ท่านจะไม่สามารถเป็นครูผู้สอน แน่นนอน สักวันหนึ่งพระเจ้าคงใช้ท่านให้ทำหน้าที่ในตำแหน่งนี้ด้วยความยินยอมพร้อมใจของสมาชิกคนอื่น ๆ ในโบสถ์ของท่าน แต่ความปรารถนาในจิตใจของท่านจะต้องสอดคล้องกันกับความปรารถนาของพระเยซูคริสตเจ้า หากท่านจะศึกษาพระคัมภีร์ด้วยใจถ่อมด้วยใจเชื่อ และตั้งใจปฏิบัติตามคำสั่งสอนทุกประการ ท่านก็จะจำเริญขึ้นในพระคุณและความรู้ขององค์พระเยซูคริสตเจ้า ความผิดบาปต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากเนื้อหนัง และแรงจูงใจฝ่ายโลก จะไม่มีอำนาจเหนือชีวิตของท่าน และพระลักษณะของพระเยซูคริสต์จะฉายรัศมีออกจากตัวท่าน ไปยังคนที่อยู่รอบข้าง

หากท่านยังไม่เคยต้อนรับองค์พระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าขอให้ความมั่นใจแก่ท่านว่า ท่านก็สามารถรู้จักกับพระเจ้าได้เช่นกัน และเป็นไปได้ที่ท่านจะมีประสบการณ์เกี่ยวกับความรอดของพระองค์ แต่ท่านจะต้องเริ่มต้นให้ถูกทาง ท่านจะต้องบอกกับพระเจ้าว่า ท่านเป็นคนบาป และท่านต้องเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่ความผิดบาปของท่าน อธิษฐานทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยท่านให้รอดพ้นจากความผิดบาปนั้น ถ้าท่านกระทำดังนี้ พระเจ้าก็จะทรงโปรดยกโทษความผิดบาปของท่าน และจะสร้างชีวิตใหม่ขึ้นภายในตัวท่าน และแล้วพระคริสตธรรมคัมภีร์จะกลายมาเป็นหนังสือที่มีความหมายต่อชีวิตของท่าน และท่านจะสามารถมีประสบการณ์เกี่ยวกับฤทธิ์เดชแห่งการเปลี่ยนแปลง

ชีวิตของ พระกัมภีร์ในชีวิตประจำวันของท่าน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใคร่ขอเชิญชวนท่านให้กระทำสิ่ง
นี้เป็นอันดับแรก คือจงเชื่อไว้วางใจองค์พระเยซูคริสต์เจ้า แล้วท่านจะได้รับความรอด

บทที่ 2 จะรับความช่วยเหลือได้จากที่ไหน?

ในปัจจุบันนี้ ข่าวประเสริฐของพระเจ้าได้รับการเผยแผ่ไปสู่สาธารณชนด้วยวิธีการต่าง ๆ มากมายหลายวิธี นับตั้งแต่การเป็นพยานส่วนตัว การแจกใบปลิว การประกาศทางหน้าหนังสือพิมพ์ ทางวิทยุ และแม้แต่ทางโทรทัศน์ ดังนั้นท่านอาจจะเป็นผู้หนึ่งที่กลับใจมาเป็นคริสเตียน ด้วยการอ่าน ใบปลิว หรือโดยการเป็นพยานส่วนตัวของใครคนหนึ่งที่ท่านพบ หรือโดยวิธีหนึ่งวิธีใด ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ท่านรู้ว่าท่านควรจะต้องศึกษาพระคัมภีร์ และบางทีท่านอาจเริ่มลงมือศึกษาไปบ้างแล้วก็ได้ แต่ท่านก็ยังรู้สึกว่าจะจำเป็นต้องมีผู้สอน ใครเล่าที่จะเป็นผู้สอนพระคัมภีร์ให้แก่ท่าน? ท่านควรจะเข้าร่วมประชุมที่โบสถ์แห่งไหน? ท่านควรจะอ่านหนังสือเล่มไหนก่อน?

ในบทนี้เราจะแสดงให้เห็นถึง ทางที่ท่านจะได้รับความช่วยเหลือในการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ สิ่งแรกทีเดียวที่จะต้องทำก็คือ ท่านจะต้องพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์ ขั้นที่สองท่านจะต้องขอความช่วยเหลือ จากบุคคลผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งให้เป็นผู้สอนพระวจนะของพระเจ้า และในบทนี้เราจะชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างผู้สอนแท้ และผู้สอนเท็จ

1. พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราไม่ควรเริ่มต้นศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ โดยปราศจากการขอความช่วยเหลืออย่างจริงจังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นผู้ประพันธ์พระวจนะของพระเจ้าที่แท้จริงอาจารย์เปโตรได้เตือนใจเราในเรื่องนี้เช่นกัน ท่านกล่าวว่า “ด้วยว่าคำพยากรณ์นั้น เมื่อก่อนไม่ได้เป็นไปตามน้ำใจมนุษย์ แต่ที่มนุษย์ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงคลอใจให้กล่าวนั้น” (2 เปโตร 1:21)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ทรงคลอใจให้มนุษย์เขียนพระคัมภีร์ขึ้น และพระวิญญาณองค์เดียวกันนี้แหละที่สถิตอยู่ในจิตใจของคริสเตียนทุกคน และพระราชกิจของพระองค์ก็คือ นำเราให้เข้าถึงความจริงแห่งพระวจนะของพระเจ้า แต่พระองค์จะทรงสามารถกระทำดังนั้นได้ ก็ต่อเมื่อเราได้ทุ่มเทกำลังกายและความสามารถควบคุมตัวเองในการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งจะต้องศึกษาอย่างเป็นระเบียบแบบแผน และละเอียดถี่ถ้วน

ก. พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงทำอะไรเพื่อท่าน

เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์มีพระนามอีกพระนามหนึ่งว่า “พระวิญญาณแห่งความจริง” เราจึงขอมั่นใจได้ว่า พระองค์จะทรงนำผู้ที่พระองค์สถิตอยู่ด้วยนั้น ไปสู่ความเข้าใจที่ถูกต้องและพระองค์

จะทรงพิทักษ์รักษาผู้นั้นไว้ให้พ้นจากผู้สอนเทียมเท็จ ท่านขอห์น ได้อ้างถึงสิ่งนี้ ในคราวที่ท่านเขียนจดหมายเตือนคริสเตียนยุคแรกมิให้เชื่อฟังผู้สอนเทียมเท็จ ท่านได้ให้ความแน่ใจแก่เขาเหล่านั้นว่า

“ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากองค์ผู้บริสุทธิ์แล้วและท่านทุกคนก็มีความรู้ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายมิใช่เพราะท่านไม่รู้สัจจะ...ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย...และฝ่ายท่านทั้งหลาย การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และไม่จำเป็นต้องมีใครสอนท่านทั้งหลายเพราะว่าการเจิมนั้นได้สอนท่านให้รู้ทุกสิ่งและเป็นความจริง และมีใจความเท็จ การเจิมนั้นสอนท่านทั้งหลายแล้วอย่างใด ท่านจงตั้งมั่นคงอยู่กับพระองค์อย่างนั้น” (1 ยอห์น 2:20,23,27)

โปรดสังเกตให้ดี ท่านขอห์นกำลังบอกกับคริสเตียนเหล่านั้นว่า ไม่มีผู้ใดจะสามารถล่อลวงเขาเหล่านั้นให้หลงไปจากความจริงพื้นฐานแห่งข่าวประเสริฐของพระเจ้าได้ เพราะเขาเหล่านั้นได้รับการ “เจิม” จากพระเยซูคริสต์แล้ว และข้อความตอนนี้ก็ไม่ผิดอะไรกับความจริงซึ่งได้สำแดงโดย คำตรัสขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าที่ว่า “เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด...” (ยอห์น 16:13) พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงใช้พระวจนะของพระเจ้าเป็นเครื่องมือ ในอันที่จะนำบุตรของพระเจ้าทุกคนให้เข้าถึงความแน่ใจว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่งทุกอย่างตามที่พระองค์ทรงอ้างไว้ และพระองค์ทรงลิพระชนม์เพื่อไถ่คนผิดบาปจริง ๆ ทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาจริง ๆ เสด็จขึ้นสู่สวรรค์จริง ๆ และจะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่งอย่างแน่นอน

พี่น้องคริสเตียนที่รัก ในการศึกษาพระคัมภีร์นั้น ถึงแม้ว่าท่านอาจจะไม่ใช่ผู้ที่มีความรู้พื้นฐานการศึกษาอยู่ในระดับสูง แต่ข้าพเจ้าก็สามารถที่จะให้ความแน่ใจแก่ท่านได้ว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงสำแดงให้ท่านทราบถึงความจริงอันประเสริฐมากมายหลายประการในพระวจนะของพระเจ้าพร้อมทั้งหลักต่าง ๆ อันจะทำให้ความเชื่อของท่านมั่นคงยิ่งขึ้น ทำให้ความชื่นชมยินดีของท่านเพิ่มมากขึ้น และจะทำให้ท่านสามารถดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างผู้มีชัย อย่างไรก็ตาม ในการที่จะรับสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ท่านจะต้องศึกษาพระคัมภีร์ด้วยใจถ่อม โดยพึ่งฤทธิ์เดชของพระองค์

ข. สิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงทำเพื่อท่าน

แต่ถึงอย่างไรก็ดี พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในด้านการสอนนั้น ก็หาใช่เป็นการใช้ฤทธิ์เดชของพระองค์ในอันที่จะรวบรัดตัดความ ทำให้พระคัมภีร์ทุกข้อง่ายเข้า พระองค์ไม่ทรงมีพระประสงค์ ที่จะให้ท่านเป็นนักปราชญ์ทางพระคัมภีร์เพราะเหตุที่ท่านเพียงแต่อธิษฐาน ขอกำพร้าจากพระองค์เท่านั้นเท่าที่ปรากฏกันมา หลายคนที่ไม่เริ่มลงมือศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ มักจะพูดว่า พระวิญญาณของพระเจ้าได้ช่วยเขาให้สามารถตีความหมาย พระคริสตธรรมคัมภีร์บางตอนได้อย่างถูกต้อง ซึ่งตัวเองเองคิดว่าข้อความตอนนั้น ไม่มีใครอื่นที่จะสามารถอธิบายได้ดีเหมือนเขา แต่สิ่งที่เขา

บอกว่าพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงสำแดงให้เขา นี้ มักจะขัดกันเองอยู่เสมอ คือคนหนึ่งเข้าใจไปอย่างหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งกลับเข้าใจไปอีกอย่างหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องเดียวกัน ดังนั้นจึงเป็นการแน่นอนว่าจะต้องมีใครคนหนึ่งเข้าใจผิดหรือมิฉะนั้นก็เข้าใจผิดทั้งคู่ เช่นกัน บางครั้งคริสเตียนที่เพิ่งกลับใจใหม่ก็เข้าใจผิดคิดว่า การที่ตนอธิษฐานขอการนำจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์นั้น ตนจะสามารถตีความพระคัมภีร์ได้อย่างไม่ผิดพลาด ดังนั้นเมื่อมีใครคนหนึ่ง ซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับภาษาดั้งเดิมของพระคัมภีร์ และมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายโดยตลอดของพระคัมภีร์ มาบอกให้คนเหล่านั้นทราบว่า เขาได้มองข้ามความสำคัญของ “ไวยากรณ์” และเนื้อหาสาระบางประการของคนเหล่านั้นก็จะ “หัวเสีย” และจะยังคงยืนยันว่า “แต่พระวิญญูณได้ตรัสกับข้าพเจ้าเช่นนี้” แน่แน่นอนทีเดียว เขาเหล่านั้นกำลังลืมไปว่า พระเจ้าประทานพระคัมภีร์แก่เราเป็นภาษามนุษย์ ซึ่งพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงคลอใจให้ผู้เขียนเป็นผู้เลือกใช้คำในการเขียนข้อความนั้น และเขาคงจะลืมไปว่า การที่พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น ก็โดยหวังที่จะให้เราทั้งหลายเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้นโดยใช้หลักเกณฑ์ทางไวยากรณ์และหลักตรรกวิทยา อันเป็นยอมรับกันโดยทั่วไป หากว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์จะเปิดเผยพระองค์เองทางเสียงกระซิบ หรือโดยทางการอิทธิฤทธิ์อื่น ๆ พระองค์ก็คงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องประทานพระวจนะของพระองค์ที่เป็นลายลักษณ์อักษรให้แก่เรา เห็นหรือยังละว่าพระองค์ทรงทราบดีว่า เราทั้งหลายจำเป็นที่จะต้องมียังหนังสือต้นตำหรับสักเล่มหนึ่ง เพื่อเราจะได้อ่านพระทัยของพระองค์และใช้เป็นเครื่องวัด “คำตัว” ของผู้ที่กล่าวอ้างว่าเป็น “กระบอกเสียง” ของพระเจ้าได้อย่างดี ดังนั้น การศึกษาพระวจนะของพระเจ้า จึงจำเป็นต้องศึกษากันในแบบปกติธรรมดา และผู้ที่ศึกษาก็ต้องเอาใจใส่กับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ อันเกี่ยวเนื่องกับข้อความในพระคัมภีร์ตอนนั้น และจะต้องเอาใจใส่กับความหมายที่แน่นอนของคำที่ใช้ในข้อความตอนนั้นด้วย

คริสเตียนทุกคนจึงควรอธิษฐานขอให้พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงกระทำให้ ความจริงอันประเสริฐแห่งพระวจนะของพระเจ้าบังเกิดผลและมีคุณค่าในชีวิตของเขา แต่เขาไม่ควรหวังว่าพระวิญญูณจะทรงช่วยให้เขา สามารถเข้าใจพระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้อง แทนที่จะศึกษาพระคัมภีร์ตามแบบวิธีที่ถูกที่ควรคือ ศึกษาอย่างมีระเบียบแบบแผนเป็นไปตามขั้นตอน และละเอียดถี่ถ้วน

2. งานของผู้ที่ได้รับของประทานจากพระเจ้า

นอกจากท่านจะพึ่งพาพระวิญญูณบริสุทธฺ์แล้ว ท่านจำต้องจำไว้ด้วยว่า ท่านต้องการความช่วยเหลือจากผู้ใช้พระเจ้าที่ได้รับของประทานจากพระเจ้าด้วยเช่นกัน พระคริสตธรรมใหม่ได้เน้นว่าพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงแต่งตั้งบุคคลที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ให้เป็นผู้สอนพระวจนะของพระเจ้า แก่บรรดาผู้เชื่อฟังพระองค์ นอกจากนี้ก็ยังได้ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างผู้สอนที่เชื่อถือได้ กับ

ผู้สอนเทียมเท็จ และแนะนำว่า คริสเตียนควรจะมีท่าทีอย่างไรต่อคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งให้เป็นผู้อธิบายพระวจนะของพระองค์

ก. ผู้สอนที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง

ในพระธรรมกิจการนั้น มีอยู่หลายตอนที่แสดงถึงตัวอย่างของคนที่พระเจ้าทรงใช้ให้สอนความจริงในพระคริสตธรรมคัมภีร์แก่คนอื่น ตอนที่หนึ่งก็คือ ตอนที่ชนที่ชาวอัยโอบกำลังอ่านพระธรรมอิสยาห์บทที่ 53 แต่ไม่เข้าใจ จนกระทั่งฟิลิปได้ชี้แจงแสดงเหตุให้เขารู้ว่า ข้อความตอนนั้นกล่าวถึงพระเยซูคริสต์ (กิจการ 8:26-40) และอีกตอนหนึ่งก็คือ ตอนที่แสดงให้เห็นว่า อะพอลโล ผู้มีของประทานในด้านการพูดจำจะต้องได้รับการอบรมจากพริชคิลลาที่บออาคูลา ก่อน จึงจะสามารถเทศนาพระวจนะของพระเจ้าให้เกิดผลได้ (กิจการ 18:24-28) อัครสาวกเปาโลได้กล่าวว่า ในบรรดาของประทานที่พระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งขึ้นไปอยู่บนสวรรค์กับพระเจ้าแล้ว ได้ประทานให้แก่คริสตจักรนั้นก็คือการเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์ (เอเฟซัส 4:11) นอกจากนี้ท่านยังได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการสอนพระคัมภีร์ ท่านบอกทิโมธีว่า “จงมอบคำสอนเหล่านั้น ซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนที่ซื่อสัตย์ ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย” (2 ทิโมธี 2:2)

ฉะนั้น เราต้องจำไว้ว่า พระเจ้าได้ทรงใช้ของประทานแก่ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ เพื่อเป็นผู้สอนในคริสตจักร และพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกัน ที่สถิตอยู่ภายในจิตวิญญาณของท่าน ทรงสอนท่านให้มีใจปรารถนาที่จะปฏิบัติตามความจริงในพระวจนะของพระเจ้า และป้องกันท่านไว้มิให้ทำบาป ทรงเป็นผู้แต่งตั้งบุคคลเหล่านั้น เพื่อช่วยให้ท่านเข้าใจพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้ดียิ่งขึ้น เหตุฉะนั้น อย่าได้พยายามที่จะปฏิเสธไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากเพื่อนมนุษย์ คริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่น่าเชื่อถือทุกคน ต่างก็เปิดอกเปิดใจว่า เขาได้รับประโยชน์อย่างมหาศาลจากคำเทศนาที่เขาได้ฟัง และจากหนังสือต่าง ๆ ที่เขาได้อ่าน ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าต้องขอยอมรับว่า ข้าพเจ้าเองก็เป็นหนี้บิดาของข้าพเจ้า และอาจารย์สอนพระคัมภีร์คนอื่น ๆ อีกหลายคน ไซ้ พระเจ้าทรงจัดหาศิษยาภิบาล และอาจารย์ให้แก่คริสตจักร และคริสเตียนคนใดก็ตามที่ปฏิเสธไม่ยอมรับคนเหล่านั้น ก็เท่ากับว่าคริสเตียนคนนั้นเป็นผู้หยุดยั้งความเจริญฝ่ายจิตวิญญาณของตนเองเสีย

ข. ลักษณะของผู้สอนที่เชื่อถือได้

คำถามที่คริสเตียนใหม่มักจะถามกันอยู่เสมอ ในยามที่เขา กำลังมองหาผู้ที่มาเป็นครูสอนพระคัมภีร์ ก็คือ “ข้าพเจ้าจะรู้ได้อย่างไร ครูคนไหนที่ข้าพเจ้าเชื่อถือได้?” แน่อนท่านย่อมไม่อาจที่จะเชื่อ ผู้ที่กำลังสอนความจริงของพระเจ้าอยู่โดยเหตุที่เขาเพียงพูดว่า เขานั้นแหละเป็นผู้สอนที่เชื่อถือได้ ทั้งนี้ก็เพราะว่า คนที่พูดด้วยความมั่นใจที่สุดเช่นนี้อาจจะเป็นผู้นำความยุ่งยากมาสู่ท่านก็เป็นได้ เราควร

จะขอบพระคุณพระเจ้าที่พระวาระของพระองค์ ได้บอกให้เราเข้าถึงข้อแตกต่างระหว่างผู้สอนแท้กับ ผู้สอนเทียมเท็จ พระคัมภีร์บอกเราว่า ผู้ที่เป็นปฏิปักษ์ต่อข่าวประเสริฐนั้น จะไม่ยอมรับหลักเกี่ยวกับ พระเยซูคริสต์อย่างครบถ้วน และจะปฏิเสธการรับความรอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อแต่เพียงอย่างเดียว กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เขาจะไม่รับรู้ว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ และเขาจะ เสนอวิธีการบางอย่างอันเป็นกฎเกณฑ์ที่จะต้องกระทำให้ได้มาซึ่งความรอด

ท่านอัครสาวกยอห์น ได้แสดงให้เห็นถึงลักษณะของผู้ที่เป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์ อันเป็น ลักษณะของผู้สอนเทียมเท็จเช่นกัน ท่านได้เขียนไว้ว่า

“ใคร่เถ่าเป็นผู้ที่พุดมุสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่า พระเยซูมิใช่พระคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธ พระบิดาและพระบุตร... ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาคด้วย”

(1 ยอห์น 2: 22, 23)

ขอให้สังเกตดูว่า ทูตของชาตานั้นจะ “ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร” นั่นก็หมายความว่า พระบิดาและพระบุตรมิได้เป็นองค์เดียวกันและมีฐานะเท่าเทียมกันในองค์ตรีเอกานุภาพของพระเจ้า นี่แหละที่เป็นหลักคำสอน โดยย่อของผู้สอนเทียมเท็จในสมัยของท่านยอห์น พวกนั้นกล่าวว่า เขาเชื่อ พระเจ้าพระบิดา และเชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่ถือกำเนิดมาแต่พระเจ้า แต่พวกเขาปฏิเสธความจริง ที่ว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ นอกจากนั้นพวกเขายังปฏิเสธการสิ้นพระชนม์ของ พระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย พญามารชาตนั้นชอบทำ ให้ความเข้าใจของเราไขว้เขวไป โดยการใส่ผู้ที่เกลียดทำตัวเป็นผู้เคร่งศาสนา ให้นำทฤษฎีต่าง ๆ มา อธิบายเพื่อให้เห็นไปว่า พระเยซูคริสต์มีฐานะต่ำกว่าพระเจ้า หรือมิฉะนั้นก็ชี้ให้เห็นไปว่า การ สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์นั้น ไม่เป็นความจริง ด้วยเหตุนี้เอง ลัทธิทางศาสนาที่ผิด ๆ จึงเกิดขึ้นมามากมายตลอดประวัติของคริสตจักร อันเป็นผลให้คนในสมัยนั้น ๆ และคนรุ่นหลังมีท่าทีที่ผิด ๆ ต่อองค์พระเยซูคริสต์และพระราชกิจของพระองค์ แต่สำหรับผู้สอนที่ พระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้นนั้น จะไม่มีวันหันเหความศรัทธาของเขาออกจากความจริงที่ว่า พระเยซูคริสต์ ทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง เขาเหล่านั้นมองดูพระองค์ด้วยความอัศจรรย์ใจและยำเกรงอยู่เสมอ และ พุดเหมือนกับโธมาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์” (ยอห์น 20:28) พวกเขาจะไม่สงสัยเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูคริสต์ ท่านควรรหาผู้สอนพระคัมภีร์ที่มี ลักษณะเช่นนั้นคือ ผู้ที่มีความศรัทธาแน่นแฟ้น และประกาศความศรัทธาของเขาออกมาแจ่มแจ้งว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ และยืนยันว่า พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงฟื้น คืนพระชนม์ขึ้นมาจากอุโมงค์ฝังศพและเสด็จสู่สวรรค์ในร่างกายมนุษย์อันประกอบด้วยสังขารสี่

ผู้สอนเต็มที่จะปฏิเสธไม่ยอมรับหลักที่ว่า เรา “รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ” อันเป็นหลักที่นับว่าเป็นหัวใจของพระกิตติคุณ ท่านควรจะหลีกเลี่ยงเสียจากบุคคลผู้กล่าวว่า ท่านจะต้องเข้าพิธีศีลล้างบาปเพื่อท่านจะรอดได้ หรือผู้ที่ประกาศว่าท่านจะต้องถือวันเทศกาลปัสกา หรือรักษาวันสะบาโต ใครก็ตามที่เพิ่มพิธีกรรมทางศาสนาเข้าไปใน “หลักความเชื่อ” เพื่อจะให้พิธีกรรมนั้นเป็นวิถีทางที่จะนำไปสู่ความรอด ผู้นั้นไม่ใช่เป็นทูตของพระเจ้า ขอบอกท่านได้โปรดสดับฟังคำเตือนของอาจารย์เปาโล

“เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรีกษาท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องเทศกาลวันต้นเดือน หรือวันสะบาโตสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” (โคโลสี 2:16, 17)

ท่านขอหันก็ได้ต่อต้านการเพิ่มพิธีกรรมต่าง ๆ เข้าไปในพระกิตติคุณด้วยเช่นกัน โดยท่านได้บอกคริสเตียนในสมัยของท่าน ให้ปฏิบัติตามความจริงที่เขาได้อินมาแต่แรกนั้นต่อไป

“ฝ่ายท่านทั้งหลาย จงให้ข้อความที่ท่าน ได้อินมาตั้งแต่ ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่าน ได้อินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านก็ตั้งมั่นอยู่ในพระบุตรและพระบิดาด้วย” (1 ขอห์น 2:24)

ถ้าท่านอ่านพระธรรมกิจการ และจดหมายฝากของอัครสาวกเปาโล ท่านจะพบว่า พระธรรมเหล่านั้นกล่าวถึงความรอดโดยความเชื่อแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น เมื่อชนที่ชาวอวยธิโอปได้ฟังฟิลิปปีอธิบายข้อความในพระธรรมอิสยาห์บทที่ 53 จบแล้วก็ขอรับบัพติสมา ฟิลิปตอบเขาว่า “ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้” (กิจการ 8:37) และอีกตอนหนึ่งคือ ตอนที่นายคุกชาวฟิลิปปี ตัวสั้นเข้ามาหาเปาโลกับซีลาและถามว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้” เขาทั้งสองตอบว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูเจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” (กิจการ 16:30, 31)

อีกสองสามปีต่อมา ท่านอาจารย์เปาโล ก็ได้เขียนจดหมายด้วยความปริดาปราโมทย์ว่า

“เหตุฉะนั้น เมื่อเราได้เป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขในพระเจ้าทางพระเยซูคริสตเจ้าของเรา” (โรม 5:1)

คนที่เชื่อพระเจ้าอย่างแท้จริงจะเชื่อในความเป็นพระเจ้า และความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ของพระเยซูคริสต์ และจะยอมรับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เขาจะประกาศอย่างเปิดเผยว่า เขาเชื่อในเรื่องความรอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และไม่มีกิจกรรมอื่นใดที่ต้องกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งความรอด

ค. ทำที่ที่ถูกต้องต่อผู้สอน

บัดนี้ เราก็มารู้ปัญหาที่ว่า “ข้าพเจ้าควรมีทำอย่างไร ต่อคนของพระเจ้า ซึ่งได้รับของประทานให้เป็นครูผู้สอนพระคัมภีร์” แน่แน่นอนทีเดียว เราจะต้องขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับคนเหล่านั้นและอธิษฐานเพื่อเขาอยู่เสมอ อาจารย์เปาโลได้ชี้แจงให้เห็นว่า เกียรติยศยอมเป็นคนทั้งหลายผู้ซึ่งพระเจ้า

ได้ทรงแต่งตั้งให้เป็นผู้นำในคริสตจักร และเสริมว่า “โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ปกครองที่เทศนาและสั่งสอน” (1 ทิโมธี 5:17) แต่นี่มิได้หมายความว่า ครูสอนพระคัมภีร์จะ “ล้ม” ไม่ได้ อย่างไรก็ตาม สำหรับครูผู้สอนที่มีใจสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าทั้งหลาย ซึ่งมีความเห็นพ้องต้องกันทุกประการในหลักความเชื่อมูลฐาน ก็อาจจะมีความเห็นผิดแผกแตกต่างกันบ้าง ในเรื่องการตีความหมายของพระวจนะของพระเจ้าบางตอน ในกรณีเช่นนี้ ท่านก็ควรศึกษาพระคัมภีร์ตอนนั้นด้วยตัวของท่านเอง โดยเริ่มพิจารณาข้อพระคัมภีร์ตอนนั้นอย่างพิถีพิถัน ด้วยการอ่านจากพระคัมภีร์ฉบับแปลต่าง ๆ จากนั้นก็พยายามหาหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ที่เชื่อถือได้มาอ่าน โดยใช้ศัพท์สัมพันธ์ของพระคัมภีร์ประกอบ และเมื่อท่านสามารถลงความเห็นในเรื่องนั้นได้แล้ว ท่านก็ควรที่จะเข้าร่วมในคริสตจักรที่ท่านเห็นว่า สอนถูกต้องตรงตามพระคัมภีร์ แต่ท่านไม่ควรเพ่งเล็งผู้สอนคนหนึ่งคนใดว่า เขาไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ โดยเพียงเพราะว่า ผู้นั้นไม่เห็นด้วยกับท่านในรายละเอียดตอนใดตอนหนึ่งของพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ท่านจงระลึกไว้เสมอว่า ปัญหาความขัดแย้งในทางความคิดเห็นของบรรดาผู้อุทิศตัวรับใช้พระเจ้า ปრაภูมาแล้ว นับตั้งแต่คริสตจักรสมัยเริ่มแรก

หากท่านศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ ด้วยท่าทีที่ยอมรับและด้วยใจที่อ่อนน้อมยอมเชื่อฟัง ท่านก็จะพบว่า ท่านกำลังจำเริญขึ้นในพระคุณและความรู้ของพระเยซูคริสต์ ท่านจะมีอุปนิสัยและความคิดสอดคล้องต้องกัน กับพระลักษณะแห่งพระบุตรของพระเจ้ายิ่งขึ้นทุกที และสิ่งนี้แหละที่เป็นพระประสงค์อย่างย่อ ๆ ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของท่าน

บทที่ 3 การตีความพระวจนะของพระเจ้าตามตัวอักษร

บางครั้ง คนบางคนถูกมารล่อลวงให้ละทิ้งความพยายามในอันที่จะเข้าใจพระคัมภีร์ เพราะดูเหมือนว่า ทุกครั้งที่เขาได้รับคำอธิบายข้อความในพระคัมภีร์ตอนใดตอนหนึ่ง มาอย่างหนึ่งอีกคนหนึ่งก็กลับมีความคิดเห็นในข้อพระคัมภีร์ตอนนั้น ไปอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งผิดแผกแตกต่างไปจากคำอธิบายที่เขาได้รับมาในตอนแรก เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงทำให้เขาเริ่มสงสัยว่า “มีใครบ้างไหม ที่สามารถแน่ใจว่าพระคัมภีร์สอนไว้อย่างไร?” มีแน่เพราะพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เราเข้าใจพระวจนะของพระองค์ มิฉะนั้น พระองค์ก็คงจะไม่ประทานพระวจนะของพระองค์มาให้แก่เราเป็นแน่ และหากว่าพระองค์ทรงประสงค์ให้เรารู้ความหมายของพระวจนะของพระองค์โดยการ “เดา” ก็ไม่มีประโยชน์อันใดที่พระองค์จะทรงสำแดงพระทัยของพระองค์เป็นลายลักษณ์อักษร

เราสามารถรู้ด้วยความแน่ใจว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่าอย่างไร แต่ก่อนที่จะเราสามารถตีความหมายพระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้องนั้น เราจะต้องอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์เหมือนกับวรรณกรรมอันทรงคุณค่าเล่มอื่น ๆ พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนขึ้นโดยใช้ภาษาลึกลับ หรือภาษาของชาวสวรรค์ ซึ่งจะต้องถอดความโดยผู้ที่มีคาถาอาคมบางอย่าง แต่พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่เกิดขึ้นจากน้ำมือของบุคคลกลุ่มหนึ่ง ซึ่งได้บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ แล้วถ่ายทอดไปสู่สาธารณชน โดยใช้ภาษาที่สาธารณชนอาจเข้าใจได้ ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อเราศึกษาพระคัมภีร์เราจึงต้องศึกษาถึงหลักเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และหลักตรรกวิทยาอันเป็นที่ยอมรับกัน โดยทั่วไปด้วย และด้วยวิธีนี้เอง จะทำให้เราสามารถตีความพระคริสตธรรมคัมภีร์ตามตัวอักษรได้

1. คำจำกัดความของคำว่า “การตีความตามตัวอักษร”

การตีความหมายตัวอักษร เป็นหลักมูลฐานของการศึกษาพระคัมภีร์ โดยถือว่า ทุกบททุกตอนจะต้องตีความหมายตรงตามที่กล่าวไว้ เว้นแต่เนื้อเรื่องหรือถ้อยคำในตอนนั้น ๆ จะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น บางคนได้ให้จำกัดความโดยใช้คำพูดอันรัดกุมและคมคายว่า “ถ้าตัวอักษรให้ความหมายที่ดีอยู่แล้ว จงอย่าได้ชวนขวยหาความหมายอื่นอีก ด้วยเกรงว่าผลที่ออกมาจะไร้ความหมาย” บิดาของข้าพเจ้าได้อธิบายหลักอันนี้โดยอ้างพระธรรมอิสยาห์ 11:6-9 ซึ่งเป็นตอนที่กล่าวถึง วาระที่ธรรมชาติของสรรพสิ่งจะได้รับการเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง

นี่คือคำอธิบายของบิดาข้าพเจ้า “พระธรรมตอนนี้แสดงความหมายแจ่มชัดอยู่ในตัวแล้วว่า หมายความว่าถึงสมัยที่พระเยซูจะทรงปกครองเหนือแผ่นดินโลก และสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์ แต่อย่างไรก็ดี ผู้ตีความหมายพระวจนะบางคนอาจจะตีความคำว่า “สุนัขป่า” หมายถึงสิ่งหนึ่ง ส่วน “ลูก

แกะ” หมายถึงอีกสิ่งหนึ่ง และ “สิงโต” หมายถึงอีกสิ่งหนึ่ง บางคนอาจจะบอกกับเราว่า ข้อความตอนนี้ หมายถึง วันหนึ่งวันใดที่จะมาถึงในภายหน้า สุนัขป่าหมายถึงนิกายหรือคณะของศาสนาคริสต์นิกายหนึ่ง ซึ่ง จะปรองดองและรวมเข้าเป็นพวกเดียวกันกับคณะนิกายอื่น แต่เมื่อเราเริ่มต้นตีความหมาย โดย “คาดคะเน” ในลักษณะเช่นนี้ อาจจะได้หรือเลวก็ได้ สมมุติว่า ข้าพเจ้าจะใช้วิธีนี้ ข้าพเจ้าก็ย่อมจะกล่าว อ้างได้ว่า สุนัขป่าคือประเทศสหรัฐอเมริกา สิงโต คืออังกฤษ หมี คือรัสเซีย แล้วก็เลยสรุปเอาว่า ข้อความตอนนี้สอนว่า ประเทศทั้งสามนี้จะทำความปรองดองกันอย่างแท้จริง นี่แหละเป็นความไม่ แน่นอนของการตีความพระวจนะของพระเจ้าตามความเข้าใจ “ฝ่ายวิญญาณ”

บิดาของข้าพเจ้าสรุปว่า “เป็นการง่ายสักเพียงใดที่เราจะเชื่อตามตัวอักษรว่า เมื่อพระเยซูคริสต์ เสด็จมา และราชอาณาจักรของพระองค์ได้รับการสถาปนาขึ้นนั้น แม้แต่สัตว์ก็จะอยู่ด้วยกันอย่างสันติ สัตว์ร้ายจะกลับกลายเป็นสัตว์เชื่องและสรรพสัตว์จะอยู่ร่วมกันอย่างปลอดภัย”

ตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ตั้งแต่ต้นนั้น ถ้อยคำในพระคัมภีร์หรืออรรถาธิบาย จะช่วยให้ผู้ที่ศึกษา พระคัมภีร์รู้ว่า เมื่อใดเขาจะต้องตีความตามสามัญสำนึก ตัวอย่างเช่น ในพระธรรมมัทธิว 23:14 องค์ พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงติเตียนพวกฟาริสีว่า “ด้วยพวกเจ้ารีบเอาเรือนของหญิงหม้าย” ถึงตอนนี้พวก เขาทุกคนคงจะเห็นพ้องต้องกันว่า ไม้และตะปูที่ประกอบกันขึ้นเป็นเรือนแล้วนั้น ย่อมไม่สามารถ จำแนกแยกแยะเพื่อจะรีบเอาไปได้ และด้วยเหตุนี้เอง เราจึงรู้ว่า องค์พระเยซูคริสต์กำลังตรัสโดยอุปมา เพราะว่าคนเหล่านั้นกำลังจะเพิ่มความมั่งคั่งทางการเงินให้กับตนเอง ด้วยการขูดรีดเอาจากหญิงหม้าย จำไว้ให้ดีๆ จะต้องตีความทุกบททุกตอนตามตัวอักษรก่อน ต่อเมื่อตัวอักษรนั้นไม่อาจให้ความหมายที่ แท้จริงได้นั้นแหละ จึงอาจจะตีความเป็นอย่างอื่นได้

2. การตีความตามตัวอักษรและคำพยากรณ์

นักศึกษาพระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับหลักการตีความตามตัวอักษร แต่ในจำนวนนี้ ก็มีบางคนที่ไม่ยอมนำวิธีนี้ไปใช้ในการตีความคำพยากรณ์ในพระวจนะของพระเจ้า โดยยืนยันว่า คำพยากรณ์ หลายเรื่องที่ยพยากรณ์เกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลนั้น จะไม่มีทางสำเร็จครบถ้วนได้เลย เพราะชนชาตินี้ไม่ ยอมรับพระเยซูคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้น คำพยากรณ์ที่ว่าอาณาจักรอิสราเอล จะได้รับการสถาปนาขึ้นใหม่ ในดินแดนปาเลสไตน์ โดยอยู่ภายใต้การปกครองของพระเยซูคริสต์ ก็จะต้องตีความหมาย “ฝ่ายจิต วิญญาณ” ซึ่งถึงถึงคริสตจักร แต่อย่างไรก็ดี เมื่อคนหนึ่งคนใดยืนยันเช่นนี้ ก็เท่ากับว่า เขาผู้นั้นกระทำ ให้ข้อความส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์ที่เป็นคำพยากรณ์ต้องเกือบจะไร้ความหมายไปทีเดียว ซึ่งนับว่าเป็น การไม่ต้องถูกต้องเพราะการตีความตามตัวอักษรนั้น จะต้องตีความไปในทางที่มีผลไม่ใช่ตีความหมายไป ในทางที่ไร้ผลและไม่มีความค่าอันใดต่อเราเลย อย่างไรก็ตาม ปัญหาเช่นนี้จะไม่เกิดขึ้น หากว่าผู้ที่ตีความ

พระคัมภีร์ระลึกถึงกฎธรรมดา ๆ สองกฎนี้ไว้เสมอ คือ “กฎช่องว่าง” และ “กฎแห่งเหตุการณ์ที่ซ้อนกันอยู่”

“กฎช่องว่าง” คือหลักที่อธิบายว่า ผู้พยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมนั้น บางครั้งก็มองเห็นเหตุการณ์ในอนาคตสองเหตุการณ์หรือมากกว่านั้น โดยไม่รู้ว่า เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นห่างกันกี่ศตวรรษ การพยากรณ์เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันไกลนั้น เปรียบเสมือนคน ๆ หนึ่งกำลังมองไปที่ภูเขาสองลูกซึ่งอยู่ในระยะไกลมาก และเห็นว่ายอดเขาทั้งสองนั้นชนกันโดยไม่ทราบว่แท้ที่จริงแล้วในระหว่างเขาทั้งสองนั้นมีหุบเขาคั่นอยู่ ด้วยเหตุผลอันเดียวกันนี้เอง ที่อาจอธิบายว่า เหตุใดคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมหลายตอน จึงมักจะกล่าวถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูคริสต์ และการเสด็จกลับมาของพระองค์ โดยไม่พูดถึงช่องว่างระหว่างเหตุการณ์สองเหตุการณ์นี้ที่เรียกว่า “ยุคของคริสตจักร” ตัวอย่าง ๆ หนึ่งปรากฏในพระธรรมลูกา 4:17-20 ซึ่งนายแพทย์ลูกาได้แสดงให้เห็นภาพองค์พระเยซูคริสต์กำลังอ่าน พระธรรมอิสยาห์บทที่ 61 ในธรรมศาลาของชาวยิว พระองค์ทรงอ่านข้อแรก และบางส่วนของข้อที่สอง พระองค์ทรงหยุดอยู่แค่ วลีที่ว่า “เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้าเป็นเจ้า” โดยไม่ทรงอ่านคำว่า “วันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้า” (ลูกา 4:17-19 เทียบกับอิสยาห์บทที่ 61) ส่วนที่เกี่ยวกับวันแห่งการแก้แค้นนั้นจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าพระเยซูคริสต์เจ้าจะเสด็จกลับมาอีก แต่อิสยาห์ไม่สามารถมองเห็นได้อย่างแจ่มชัดถึงช่วงเวลาระหว่าง การเสด็จมาครั้งแรกกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์

“กฎแห่งเหตุการณ์ที่ซ้อนกันอยู่” กฎนี้ก็มีลักษณะคล้าย ๆ กับ “กฎช่องว่าง” ต่างกันตรงที่วิทยาศาสตร์พยากรณ์นั้นในบางครั้ง ก็ดูเหมือนกับว่ากำลังพยากรณ์เหตุการณ์แต่เพียงเหตุการณ์เดียว แต่ที่จริงแล้วเขากำลังพยากรณ์ถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นจริง ๆ สองเหตุการณ์ โดยเหตุการณ์แรกจะเกิดขึ้นก่อน แต่จะไม่ทำให้คำพยากรณ์สำเร็จครบถ้วน และยังเป็นเครื่องบ่งบอกให้รู้ว่า เหตุการณ์ที่สองก็จะต้องสำเร็จสมจริง ในเวลาต่อมาเช่นกัน ตัวอย่างเรื่องนี้ปรากฏในพระธรรมกิจการบทที่ 2 อันเป็นตอนที่อาจารย์เปโตรประกาศว่า การที่พระเจ้าทรงเทฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ลงมาในวันเพนเทคอสต์นั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสมจริง ตามคำพยากรณ์ซึ่งได้พยากรณ์ไว้ล่วงหน้าประมาณ 800 ปี ท่านกล่าวว่า

“เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอล ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า “พระเจ้าตรัสว่าในวาระสุดท้าย เราจะเทฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของเราโปรดประทานแก่มนุษย์ทั้งปวง บุตรานุตรีของท่านทั้งหลายจะกล่าวคำพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิตและคนแก่จะฝันเห็น ในคราวนั้นเราจะเทฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ของเราบนทาสทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะกล่าวคำพยากรณ์ เราจะทำเครื่องหมายอัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและนิมิตที่แผ่นดินเบื้องล่าง เป็นเลือด ไฟ และไอควัน ดวง

อาทิตย์จะมีคไป และดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือดก่อนถึงวันใหญ่นั้น คือวันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า” (กิจการ 2:16-20)

เราสังเกตได้ทันทีว่า คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมนั้น ไม่ได้สำเร็จสมบูรณ์ทุกแง่ในวันเพนเทคอสต์ เพราะว่าดวงอาทิตย์ก็ยังไม่ได้มืดไป ทั้งดวงจันทร์ก็ยังมิได้กลับเป็นสีแดง ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า การเทศน์พิเศษแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเหตุการณ์ที่สำเร็จสมจริงตามคำพยากรณ์ของโยเอล แต่เพียงบางส่วน อันเป็นเครื่องบ่งบอกให้รู้ถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า คือ การเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตวิญญาณของชนชาติอิสราเอลเอง และสัญญาณอันตรายที่จะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง

เหตุฉะนั้นเมื่อท่านอ่านคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ท่านก็ควรจะแยกแยะ ส่วนไหนที่สำเร็จสมบูรณ์แล้ว และส่วนไหนที่จะสำเร็จในอนาคต การนำเอา “กฎช่องว่าง” และ “กฎแห่งเหตุการณ์ที่ซ้อนกันอยู่” ไปใช้อย่างระมัดระวัง จะช่วยให้ท่านสามารถเข้าใจข้อความอันเป็นคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์ได้อย่างแจ่มชัดยิ่งขึ้น

3. การตีความตามตัวอักษรและระบบสัญลักษณ์

กฎที่ว่า เราต้องตีความพระวจนะของพระเจ้าตามตัวอักษรนั้น มิได้หมายความว่า เราปฏิเสธระบบสัญลักษณ์ทั้งสิ้นที่ใช้อยู่ในพระคัมภีร์ และมีได้หมายความว่า การใช้สัญลักษณ์จะทำให้การศึกษาพระคัมภีร์มีความยุ่งยากสำหรับเรา ตัวอย่างเช่น ในพระธรรมดาเนียลบทที่ 2 บันทึกรื่องราวเกี่ยวกับความฝันของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ และบอกแก่เราว่าความฝันนั้นหมายความว่าอย่างไร กษัตริย์องค์นี้ลืมความฝันของพระองค์ไปแล้ว แต่พระเจ้าทรงโปรดให้ดาเนียลสามารถทูลถึงสิ่งที่พระองค์ทรงฝันเห็นพร้อมทั้งคำแก้ฝัน ดาเนียลได้พรรณาดังปฏิมากรยักษ์ซึ่งมีเศียรเป็นทองคำ ออกและแขนเป็นเงิน ท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์ และขาเป็นเหล็ก เขาได้กระตุ้นความทรงจำขององค์ราชาอีกครั้งหนึ่ง โดยกล่าวว่าปฏิมากรรูปนั้นได้ถูกหินก้อนใหญ่กระแทกจนแตกทำลาย และหลังจากนั้นก็อธิบายว่า ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก ซึ่งประกอบกันเป็นปฏิมากรนั้น เป็นเครื่องหมายถึงถึงประเทศมหาอำนาจทั้ง 4 คือ บาบิโลน เปอร์เซีย กรีก และ โรม ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า การตีความตามตัวอักษรไม่ได้ปฏิเสธระบบสัญลักษณ์ของปฏิมากรของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ตรงกันข้ามกลับใช้ปฏิมากรองค์นี้เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงประเทศ 4 ประเทศ ซึ่งมีอยู่จริงในประวัติศาสตร์

บางคนอาจจะตั้งข้อสังเกตว่า การที่เรายอมรับสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในพระธรรมดาเนียลบทที่ 2 นั้น ก็ไม่ผิดอะไรกันกับการที่จะตีความหมายว่า สุนัขป่า สิงโต และหมีในพระธรรมอิสยาห์บทที่ 11 หมายถึงประเทศ 3 ประเทศ ซึ่งมีอยู่จริงแต่ขอบอกว่า ข้อสังเกตอันนี้ไม่สมเหตุผล จำไว้ให้ดี เราได้กล่าวมาแล้วว่าถ้อยคำ ซึ่งมีความหมายอยู่ในตัวหรืออธิบายนั้น จะช่วยให้ผู้ที่ศึกษาพระคัมภีร์มี

สามัญสำนึกที่จะรู้ว่า เมื่อใดจะต้องตีความหมายโดยนัยใด ถ้อยคำของพระธรรมอิสยาห์บทที่ 11 ได้ให้ความหมายโดยตัวอักษรคืออยู่แล้วว่า สัตว์ต่าง ๆ ในยุคพันปีนั้นจะเปลี่ยนแปลงสันดานเดิมไปเป็นอันมาก จนกระทั่งสัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำร้ายกัน แต่บางภาพอย่างเช่นภาพที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้สุบินเห็นนั้น จะไม่มีความหมายอันใดเลย หากว่าส่วนประกอบของภาพนั้นมีได้แสดงความหมายเป็นอย่างอื่น และยิ่งกว่านั้น ในบทเดียวกันนั่นเอง ได้บรรยายอธิบายให้เราทราบว่าภาพนั้นหมายถึงอะไร

การใช้สัญลักษณ์และคำอุปมานี้เป็นวิธีการที่ใช้ได้ผลและสมเหตุสมผล ในอันที่จะนำผู้อ่านหรือผู้ฟังให้เข้าถึงความจริงพระลักษณะและพระราชกิจขององค์พระเยซูคริสตนั้น ไม่สามารถที่จะอธิบายให้สละสลวยและถูกต้องได้ดีไปกว่าการใช้คำว่า “ผู้เลี้ยงแกะที่ดี” หรือ “ลูกแกะของพระเจ้า” แต่กระนั้นเราก็รู้ว่าพระองค์ไม่ได้เป็น “ผู้เลี้ยงแกะ” หรือ “ลูกแกะ” จริง ๆ ดังที่ถ้อยคำไว้ การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย ซึ่งได้แสดงภาพให้เห็นอย่างเด่นชัดในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 19 อันเป็นตอนที่ท่านมองเห็นพระองค์ทรงม้าขาวและติดตามมาด้วยพลโยธาแห่งสวรรค์ แน่นอนที่สุด ข้อความตอนนี้เป็นารแสดงความจริงโดยนัยด้วยการวาดภาพและสัญลักษณ์ ในกรณีเช่นนี้ การตีความหมายเช่นนี้ จะไม่ทำให้ความจริงของเรื่องนี้เปลี่ยนไปได้เลย เพราะพระองค์เป็นผู้เป็นเจ้าจะไม่เสด็จกลับมาบนหลังม้าขาวดังที่ตัวอักษรไว้ แต่จะเสด็จกลับมาอย่างมหाराษฎ์ทรงอำนาจยิ่ง นำน้ำพลไพรอันทรงศักดิ์ของพระองค์ ผู้ที่มีระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์ปกติย่อมจะรู้ว่า พระเยซูคริสต์ในร่างกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ย่อมสามารถที่จะเดินทางด้วยอัตราความเร็วเหนือความเร็วของยานพาหนะทุกชนิดที่มนุษย์สร้างขึ้น และแน่นอนทีเดียวพระองค์จะไม่ทรงขึ้นหลังม้าผ่านอวกาศเข้ามายังโลก เพราะสัตว์อย่างม้านั้นย่อมไม่เหมาะสมสำหรับการเดินทางในอวกาศ

เหตุฉะนั้น อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดกล่าวอ้างอย่างโง่ ๆ ว่าการยอมรับสัญลักษณ์ในพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้น เป็นสิ่งเดียวกันกับการให้ความหมายพระคัมภีร์ในด้าน “วิญญาณ” วิธีการแสดงความจริงใจโดยนัยสัญลักษณ์นั้น ดำเนินตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และหลักตรรกวิทยา อันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป แต่การให้ความหมายพระคัมภีร์ในด้าน “วิญญาณ” นั้น มองข้ามความหมายที่ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัด (ตามตัวอักษร) กลับตีความเลยเถิดไปเป็นอย่างอื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่ผู้เขียนซึ่งได้รับการเฉลยจากพระเจ้า ก็หาได้มีเจตนาที่จะให้เป็นเช่นนั้นไม่

4. การตีความตามตัวอักษรและ “แบบเล็งถึง”

การตีความหมายพระคัมภีร์ตามตัวอักษรก็ยอมรับ “แบบเล็งถึง” ด้วยเช่นกัน “แบบเล็งถึง” คือขนบธรรมเนียมประเพณีพิธีกรรมทางศาสนา และเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ในสมัยพระคัมภีร์เดิม อันเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงความจริงที่ได้เปิดเผยอย่างสมบูรณ์แล้วในพระคริสตธรรมใหม่ (ซึ่งเป็นการช่วยให้ความหมายตามตัวอักษรของพระคริสตธรรมใหม่ชัดเจนยิ่งขึ้น) ตัวอย่างเช่น พระเยซูตรัสว่า

ประสบการณ์ของโยนาห์นั้นเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงความจริงที่ว่า พระองค์จะต้องถูกฝังในอุโมงค์ และจะฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมา (มัทธิว 12:40) และพระองค์ยังทรงชี้ให้เห็นอีกด้วยว่า ภูเขาของสัมฤทธิ์ดังที่ปรากฏในกัณดารวิถี บทที่ 21 นั้น เป็นภาพแสดงถึง การตายลักษณะที่ต้องทนทุกข์ทรมานของพระองค์ เพื่อคนผิดคนบาปทั้งหลาย (ยอห์น 3:14) พระธรรมหลายเล่มในพระคัมภีร์ใหม่ได้เปิดเผยให้เห็นว่า การเสียดสและ การถวายในยุคพระคัมภีร์เดิมนั้น เป็นภาพเล็งถึงการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ เมื่อตอนที่อาจารย์เปาโลกล่าวว่า เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล “ได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่างและบันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย...” (1 ทิโมธี 10: 11) นั้น คำพูดของท่านตอนนี้ให้ความหมายของคำว่า “แบบเล็งถึง” ได้ดีทีเดียว คือหมายความว่า พระคัมภีร์เดิมนั้นบรรจุเนื้อหาสาระมากมาย ซึ่งเป็นเงาแห่งความจริงในพระคริสตธรรมใหม่

อาจารย์สอนพระคัมภีร์ผู้มีประสบการณ์จะไม่ละเลยต่อ “แบบเล็งถึง” แต่เขาจะใช้ “แบบเล็งถึง” ให้เป็นประโยชน์ในการสอนพระคริสตธรรมใหม่ ในทางที่จะช่วยให้คำสอนของเขามีชีวิตชีวาและน่าสนใจยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ดี เมื่อเขานำเอา “แบบเล็งถึง” มาใช้นั้น เขาจะระมัดระวังเป็นอย่างดีเพื่อว่าเขาจะไม่ได้มองข้ามความจริงทางประวัติศาสตร์ และจะได้ไม่ใช้จินตนาการของตนเอง ในอันที่จะสร้างหลักใหม่ขึ้นบน “แบบเล็งถึง” เหล่านั้น เขาจะใช้พระคริสตธรรมใหม่ซึ่งได้เปิดเผยความจริงไว้อย่างแจ่มกระจ่างแล้ว เป็นบรรทัดฐานแห่งความเชื่อในการสอนของเขา และจะใช้ “แบบเล็งถึง” ใน พระคัมภีร์เดิมเป็นภาพพจน์ และเป็นตัวอย่าง ในการที่จะช่วยให้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น การสอนเช่นนี้ไม่เพียงแต่จะทำให้เกิดความคิดเกี่ยวกับหลักในพระคริสตธรรมใหม่ที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้นเท่านั้น แต่ยังเป็นการเพิ่มเติมพยานหลักฐาน ให้กับเรื่องราวที่เกี่ยวกับสภาวะเหนือธรรมชาติของพระเจ้าของ พระคริสตธรรมคัมภีร์ ได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

สุดท้ายของบทนี้ ข้าพเจ้าใคร่จะกล่าวด้วยความมั่นใจและด้วยใจอันซื่อสัตย์ว่า หากทุก ๆ คน จะยอมรับหลักการตีความตามตัวอักษรแล้ว ความยุ่งยากเกือบทั้งหมดเกี่ยวกับความหมายของพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็จะหมดสิ้นไป คำพยากรณ์ต่าง ๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์จะเป็นเครื่องช่วยเสริมและสร้างกำลังใจให้กับทุกคน สัญลักษณ์ต่าง ๆ จะมีบทบาทและความหมายมากยิ่งขึ้น และ “แบบเล็งถึง” ต่าง ๆ จะมีคุณค่าและความหมายในทางจิตวิญญาณมากยิ่งขึ้นด้วย จงจำคำกล่าวนี้ไว้ให้ดี คือ “ถ้าตัวอักษรให้ความหมายที่ได้อยู่แล้ว จงอย่าได้ขวนขวายหาความหมายอื่นอีก ด้วยเกรงว่าผลที่ออกมาจะไร้ความหมาย”

บทที่ 4 การใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง

ข้อพระธรรมข้อหนึ่ง ซึ่งมักจะยกขึ้นเป็นข้อหนุนใจให้ศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็คือ คำแนะนำของอาจารย์เปาโลที่ว่า “จงอุตส่าห์สำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจน์แล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” (2 ทิโมธี 2:15) ถ้อยคำเหล่านี้ตักเตือนให้คริสเตียนแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยความอดสาหะ และใช้พระวจนะของพระองค์ค้ำจุนช่างแกะสลักผู้ชำนาญงานใช้เครื่องมือของเขา นายช่างจำต้องรู้อย่างแท้จริงว่า จะใช้เครื่องมือเครื่องใช้ในการประกอบกิจการงานของเขาอย่างไรและเมื่อใด นักศึกษาพระคริสตธรรมก็จำต้องรู้ด้วยว่า จะนำพระวจนะของพระเจ้ามาใช้ได้ในสถานการณ์เช่นใด และจะใช้อย่างไร เขาจะต้องมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ และเขาต้องสามารถรู้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยไม่ว่าจะเกี่ยวกับตัวของเขาเอง หรือเกี่ยวกับความรอดของพระองค์ พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์ตามลำดับขั้น ซึ่งผู้ศึกษาจะต้องรู้ถึงลำดับขั้นตอนต่าง ๆ เหล่านี้ด้วย เขาต้องเข้าใจถึงวิถีทางที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงพระองค์เองแก่ผู้คน ซึ่งมีชีวิตอยู่ก่อนหน้าที่พระคัมภีร์จะได้รับการจารึกไว้ และวิถีทางที่พระองค์ทรงโปรดให้มนุษย์รับความรอด ก่อนหน้าที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จเข้ามาในโลก ทั้งเขาจะต้องรู้ด้วยว่า ทำไมพวกเราจึงไม่ต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ในพระคัมภีร์เดิมบางข้ออีกต่อไป และทำไมเราจึงไม่ต้องอยู่ใต้พันธสัญญาของโมเสส

ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เว้นเสียแต่เขาผู้นั้นจะตระหนักแน่ ๆ ว่า พระเจ้าได้ทรงสำแดงพระองค์เองอย่างเป็นลำดับ ในลำดับขั้นที่แตกต่างกันออกไปเจ็ดลำดับด้วยกัน ซึ่งเราเรียกกันว่า “ยุค” อันมีอยู่ด้วยกัน 7 ยุค ดังนี้คือ

1. ยุคแห่งความบริสุทธิ์หรือไร้เดียงสา

พระคริสตธรรมคัมภีร์ เริ่มต้นด้วยเรื่องราวของการเนรมิตสร้าง และบอกแก่เราว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์คู่แรกคืออาดัมและเอวาขึ้น ตามพระฉายาของพระองค์ เขาทั้งสองอาศัยอยู่ในเอเดน รู้จักพระเจ้าติดต่อดำพันกับพระองค์ และมีความบริสุทธิ์ทั้งในความคิด การกระทำ และคำพูดอย่างไรก็ตาม ความบริสุทธิ์ปราศจากบาปของเขานั้น มิได้เป็นผลมาจากความสมัครใจของเขาเอง และดังนั้นเขาจึงจำต้องได้รับการทดสอบ พระเจ้าทรงบอกกับเขาทั้งสองว่า เขาทั้งสองสามารถกินผลไม้ของต้นไม้ทุกต้นในสวนนั้นได้ เว้นแต่ต้นไม้แห่งความสำนึกในความชั่วเท่านั้นที่เขาจะกินไม่ได้ และแล้วพญามารซาตาน ซึ่งเป็นทูตสวรรค์ที่มีบรรดาศักดิ์สูงยิ่ง ผู้ซึ่งได้กระทำความผิดบาปและตั้งตัวเป็นศัตรูของพระเจ้า ได้ล่อลวงมนุษย์ผู้ไร้เดียงสาผู้นั้น โดยการชักชวนคนทั้งสองให้กินผลของต้นไม้ที่พระองค์

ทรงห้ามไว้และผลก็คือ บรรพบุรุษคู่แรกของเรายอมอ่อนน้อมเชื่อฟังพญามารซาตานแต่โดยดี ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงขับไล่เขาทั้งสองออกไปจากสวนเอเดน ลงโทษเขาทั้งสองให้ต้องตาย และทรงสาปแช่งโลกนี้ หากว่าเขาทั้งสองยืนหยัดมั่นคงอยู่ในการทดลองครั้งนั้น เขาทั้งสองก็จะผ่านจากฐานะที่ไร้เดียงสาเข้าไปสู่ความบริสุทธิ์ที่มั่นคงถาวร และเขาทั้งสองจะสามารถรู้ว่าอะไรดี อะไรชั่ว ด้วยการทำชอบได้เช่นกันแต่เขากลับได้รับความรู้อันนี้ด้วยการทำผิด และทำให้ชีวิตจิตใจของเขาเป็นมลทินไป เขาทั้งสองถูกตัดขาดจากพระเจ้า และการตัดขาดนี้แหละที่พระคริสตธรรมคัมภีร์เรียกว่า “ความตายฝ่ายจิตวิญญาณ” และผลแห่งการไม่เชื่อฟังของคนทั้งสองนี้เอง มนุษย์ทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้จึงเป็นคนผิดคนบาป ซึ่งตายแล้วฝ่ายจิตวิญญาณ และจะต้องตายฝ่ายร่างกายด้วย

2. ยุคแห่งจิตสำนึกผิดและชอบ หรือมโนธรรม

ยุคจิตสำนึกผิดชอบ เริ่มเกิดขึ้น หลังจากที่อาดัมและเอวาถูกขับไล่ออกจากสวนเอเดน เขาทั้งสองต้องรับผิดชอบในทางศีลธรรม พระเจ้าได้ทรงสอนเขาถึงเรื่องการเสียสละโลหิตเมื่อพระองค์ทรงคลุมร่างกายของเขาทั้งสองไว้ด้วยหนังสัตว์หลังจากที่เขาทั้งสองได้กระทำความบาป และได้ทรงสัญญาไว้ว่าในวันหนึ่งข้างหน้าพงศ์พันธุ์ของหญิง (พระคริสต์) จะบดขยี้พญามารซาตานจนสิ้นทราก อาดัมและเอวา และลูกหลานของเขาทุกคน จึงมั่นใจว่าความผิดบาปของพวกเขา จะได้รับการอภัยโดยการถวายเครื่องสักการะบูชา (สละโลหิต) และพระองค์จะทรงจัดเตรียมพระเจ้าผู้ไถ่บาปให้แก่พวกเขา ดูเหมือนว่าพระเจ้ามิได้สอนเขามากกว่านี้ แต่พระองค์ทรงสำแดงให้พวกเขาทราบถึงน้ำพระทัยของพระองค์ในลักษณะง่าย ๆ โดยผ่านทางจิตสำนึกผิดชอบของเขาและธรรมชาติ อีกหลายปีต่อมา ความผิดบาปของมนุษยชาติกลับเพิ่มมากขึ้น จึงเป็นที่เห็นได้อย่างเด่นชัดว่าคำพังการรู้ความจริง และเสียกระดูกสันเดียนของมโนธรรม (จิตสำนึกผิดชอบ) นั้น ไม่สามารถนำมนุษย์ให้เข้าถึงชีวิตที่มีสันติสุขฝ่ายจิตวิญญาณ และมีชัยชนะเหนือความผิดบาปได้ มนุษยชาติเริ่มกบฏต่อพระเจ้ามากยิ่งขึ้นทุกที จนพระองค์จำต้องทำลายมนุษย์ทุกคน ยกเว้นโนอาห์และครอบครัวของเขา ในน้ำท่วมครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดครั้งนั้น

3. ยุคแห่งผู้มีอำนาจปกครองหมู่มนุษย์

ยุคที่สามซึ่งเราเรียกว่า ยุคแห่งผู้มีอำนาจปกครองหมู่มนุษย์นั้น เริ่มต้นขึ้นทันทีหลังจากน้ำท่วมใหญ่ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงสำแดงเกี่ยวกับการสละโลหิต เพื่อให้โทษบาปการเสด็จมาของพระเจ้าผู้ไถ่โทษบาป และความรับผิดชอบในทางศีลธรรมนั้น ยังคงเป็นที่ยอมรับของโนอาห์และผู้สืบสกุลของเขาต่อไป ในพระธรรมเยเนซิศ (ปฐมกาล) บทที่ 9 ซึ่งให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งผู้มีอำนาจปกครองขึ้นเพื่อลงโทษผู้กระทำผิดและทรงกำหนดโทษประหารชีวิตไว้ สำหรับผู้ที่กระทำผิดฐานฆ่าคนด้วย นอกจากนี้พระองค์ยังทรงโปรดให้มนุษย์มีสิทธิที่จะกินเนื้อสัตว์ได้ แต่ห้ามมิให้บริโภคเลือดเป็นอาหาร

ทรงสัญญาว่า จะทรงชำระไว้ซึ่งฤดูกาลตามธรรมชาติ และทรงประกาศว่าน้ำจะไม่ท่วมทำลายล้างโลกอีก

ยุคแห่งผู้มีอำนาจปกครองหมู่มนุษย์ ก็เช่นเดียวกันกับยุคอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้ว กล่าวคือ สิ้นสุดลงเพราะความผิดบาปของมนุษย์ที่ทวีมากยิ่งขึ้น และเพราะความชั่วร้ายเลวทรามของมนุษย์นี้เอง ที่ทำให้มนุษย์เลือกทางเดินใหม่ให้กับตัวเอง นั่นคือ ทางแห่งการกบฏและการกดขี่ข่มเหง ในเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับหอบาเบลครั้งกระโน้น (ปฐมกาล 11:1-9) มนุษย์ได้รวมหัวกบฏต่อพระเจ้า โดยไม่ยอมนมัสการพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่เพียงพระองค์เดียว และผู้ปกครองที่มีอำนาจมากอาทิเช่น นิมีโรด เป็นต้น (ปฐมกาล 10:8-10) ได้สถาปนาอาณาจักรที่เข้มแข็งขึ้น โดยหวังที่จะรุกรานเอาอาณาจักรอื่น ๆ มาเป็นทาสเชลยของตน ด้วยเหตุนี้เองพระเจ้าจึงทรงสำแดงว่า มนุษย์ผู้มีความผิดบาป ไม่สามารถที่จะไว้วางใจผู้มีอำนาจปกครองซึ่งเป็นมนุษย์ผู้มีความผิดบาปเช่นกันได้ ซึ่งหากว่าพระองค์ไม่ทรงโปรดเตรียมวิถีทางอื่น ๆ ให้แก่มนุษย์แล้ว ก็จะไม่มียุคสมัยสักคนเดียวเลยที่จะได้รับความรอด อารยธรรมอันยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นในอียิปต์ กาลเดีย และฮารานนั้น ตอนแรก ๆ ก็ออกจะเป็นไปตามแผนการอันสูงส่งที่พระเจ้าได้วางไว้แต่นาน ๆ เข้าก็กลับเสื่อมโทรมลงไปทุกที จนถึงกับมีการสร้างรูปเคารพกันอย่างขนานใหญ่ และมีการกดขี่ข่มเหงอย่างไร้มนุษยธรรม เพราะเหตุความผิดบาปของมนุษย์นี้เอง มนุษย์จึงมิได้รับความไว้วางใจให้ปกครองมนุษย์ด้วยกัน และพระเจ้าทรงโปรดเปิดเผยแผนการของพระองค์ ตามลำดับขั้นที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้

4. ยุคแห่งพระสัญญา

พระเจ้าทรงเริ่มต้นแผนการใหม่ทั้งหมด กับอับราฮัม (ปฐมกาล บทที่ 12) ก่อนหน้านั้น พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่มนุษย์เป็นครั้งคราว แต่มาบัดนี้ พระองค์ทรงเลือกชายคนหนึ่งให้เป็นผู้รับการเปิดเผยของพระองค์โดยเฉพาะ อันประกอบด้วยคำสัญญาที่ว่า จะทรงอวยพระพรแก่เขาและเชื้อสายของเขาเพราะเหตุนี้ ยุคใหม่นี้จึงเรียกว่า ยุคแห่งพระสัญญาอย่างไรก็ตาม ความรักของพระเจ้าก็ยังหาได้เปลี่ยนแปลงไม่ พระองค์ยังคงรักประชาชาติ บนพื้นพิภพอยู่เช่นเดิม และจะยังคงรักพวกเขาต่อไป ประชาชนเหล่านั้นยังคงรู้ถึงพระเจ้า เช่นเดียวกับในยุคก่อนคือ โดยเสียงแห่งมโนธรรม ความจริงที่เขาเรียนรู้จากธรรมชาติ และกฎข้อบังคับของผู้มีอำนาจปกครองหมู่มนุษย์เฉพาะที่พระองค์ทรงเลือกสรรแต่งตั้งไว้ พระเจ้าได้ทรงเลือกอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพื่อว่าแสงสว่างแห่งความจริงของพระองค์ จะผ่านทางคนเหล่านั้นไปสู่มนุษยชาติทั้งมวล

พระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงให้ไว้กับอับราฮัม ในแง่ต่าง ๆ นั้นเกิดขึ้นสมจริงทุกประการ พระองค์ทรงให้ความแน่ใจแก่อับราฮัมว่า ท่านจะมีลูกหลานเป็นอันมาก และทรงสัญญาว่า จะให้ท่านและพงศ์พันธุ์ของท่านได้รับแผ่นดินคานาอันเป็นมรดกสืบไปจนชั่วนิรันดร์ และทรงบอกกับอับราฮัม

ว่า โดยทางเชื้อสายของท่าน (พระคริสต์) “ทั่วทุกประชาชาติบนพื้นโลกจะได้รับพระพร” (ลูปฐมกาล 12:1-3, 17:7, 8, 22:18) ในระยะเวลาราว 400 ปีต่อมา พงศ์พันธุ์ของอับราฮัม อิสอัคและ ยากอบ ได้ทวีจำนวนขึ้นอย่างมากมายมหาศาลในประเทศอียิปต์ และพระเจ้าได้ทรงช่วยกู้พวกเขาให้พ้น จากความเป็นทาสโดยการสำแดงความมหัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ยาวนานประการ แต่แล้ว เพราะความไม่เชื่อ ฟัง พวกเขา กลับต้องรอนแรมเนจรออยู่ในถิ่นทุรกันดาร เป็นเวลานานถึง 40 ปี

ในยุคที่สี่นี้ก็เช่นเดียวกันกับยุคก่อน ๆ คือความผิดบาปของมนุษย์ได้แผ่ขยายวงเขตออกไป อย่างกว้างขวาง และถึงแม้ว่ามนุษย์ในยุคนี้จะมิใจศรัทธาอยู่บ้าง และพยายามที่จะชำระตนให้บริสุทธิ์ โดยการประกอบพิธีกรรมแบบง่าย ๆ ก็ตาม แต่ยุคแห่งพระสัญญาก็ไม่อาจที่จะแก้ปัญหาความผิดบาป ในส่วนลึกแห่งจิตใจของมนุษย์ได้ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องยืนยันให้รู้ว่ามนุษย์ไม่มีความสามารถ ที่จะ ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้แม้จนกระทั่งว่า พระองค์จะได้ทรงสงเคราะห์ช่วยเหลืออยู่ ตลอดเวลาก็ตามที เพราะเหตุนี้เองที่ยุคต่อไปคือ ยุคแห่งพระบัญญัติจึงจำเป็นต้องสืบหลานเข้ามาแทนที่

5. ยุคแห่งพระบัญญัติ

เมื่อชนชาติอิสราเอลได้ออกมาจากประเทศอียิปต์ และกำลังเดินทางมุ่งหน้าไปสู่แผ่นดินคานาอัน ณ ทะเลทรายซีนาย พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานพระบัญญัติแก่พวกเขา ในลักษณะที่ทรงสง่าราศี และน่าเกรงขามยิ่ง ประกอบด้วยฟ้าร้องฟ้าแลบภูเขาสะทอนหวั่นไหว และเสียงแตรดั่งสนั่น (อพยพ 19:16-19) ยุคใหม่นี้กำหนดเวลานานถึง 1,500 ปี และมาสิ้นสุดลงตรงที่การสิ้นพระชนม์ของ องค์พระเยซูคริสต์ ซึ่งมีความมหัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่หลายประการเกิดขึ้นเช่นกัน คือ เกิดแผ่นดินไหว ศิลาแตกออกจากกัน และม่านในพระวิหารขาดออกเป็นสองท่อน (มัทธิว 27:50-56) ตลอดระยะเวลา ของยุคแห่งพระบัญญัตินี้ ประชาชนส่วนใหญ่ได้ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้กฎแห่งมโนธรรมและภายใต้การ ปกครองของผู้มีอำนาจ แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับชนชาติอิสราเอลนั้น ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้กฎหมายพลเรือนและระเบียบพิธีทางศาสนา ซึ่งได้รวบรวมไว้เป็นระบบประกอบด้วยรายละเอียดต่าง ๆ มากมาย ทางแห่งความรอดก็คือ การเชื่อฟังเท่านั้น ซึ่งแสดงออกโดยการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของ พระบัญญัติ พระเจ้าได้ทรงกำหนดข้อห้ามที่หุ้มหิมและบทลงโทษที่รุนแรง สำหรับการล่วงละเมิด ไว้ทั้งนี้ก็โดยทรงประสงค์ที่จะให้ชนชาติอิสราเอลเข้าใจถึงพระประสงค์อันสูงยิ่งของพระองค์ ในเรื่อง ความบริสุทธิ์ แต่แล้วมนุษย์ผู้เป็นคนบาปก็ประสบกับความล้มเหลว ในอันที่จะเรียนรู้ถึงบทเรียนที่ พระองค์ทรงตั้งพระทัยไว้

พระคัมภีร์ใหม่ได้ชี้แจงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า พระบัญญัติหาได้แยกขาดออกจากพระสัญญา ของพระเจ้าที่ทรงให้ไว้กับอับราฮัม ดังจะเห็นได้จากคำพูดของอาจารย์เปาโลว่า “ที่เพิ่มธรรมบัญญัติไว้ ก็เพื่อบาปจะปรากฏเป็นความละเมิด จนกว่าพงศ์พันธุ์ที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง” (กาลาเทีย 3:19)

พระเจ้าได้ประทานกฎหมายของโมเสส ก็เพื่อจะให้มนุษย์ได้รู้ว่าอะไรคือความผิดบาป (โรม 3:20) และเพื่อให้มนุษย์ได้สำนึกว่า เขาไม่มีความสามารถที่จะหลุดพ้นจากความผิดบาปได้ด้วยตัวเอง อาจารย์เปาโลพูดถึงพระบัญญัติว่า เปรียบเสมือนอาจารย์ใหญ่ (กาลาเทีย 3:24) ส่วนท่านยากอบว่า เปรียบเสมือน “กระจก” (ยากอบ 1:23-25) พระบัญญัติได้เปิดเผย ให้มนุษย์เห็นถึงการขยายตัวของความผิดบาปของเขา บอกให้เขาถึงความจำเป็นที่เขาจะต้องละทิ้งและหันหลังให้กับความผิดบาป และสอนเขาให้รู้ว่า ความรอดนั้นอาจได้มาโดยเพียงแต่การถ่อมใจลง ยอมรับพระเมตตาการุณาของพระเจ้าที่ได้ทรงโปรดยกโทษความผิดบาปให้แก่มนุษย์ นอกจากนี้พระบัญญัติยังได้ให้ข้อพิสูจน์ที่แน่นอนว่า ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะสามารถช่วยตนเองให้รอดได้ด้วยการกระทำ

ยุคแห่งพระบัญญัติได้สรุปลงตรงที่การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ พระบัญญัติซึ่งมีลักษณะเป็นระบบจำต้องถึงจุดจบอย่างสิ้นเชิง ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากสภาพของพระบัญญัติเองเพราะไม่มีใครสักคนที่ จะสามารถถือรักษาพระบัญญัติไว้ และโดยลำพังแต่การถวายเครื่องสัตวบูชา นั้น ก็ไม่สามารถที่จะปลดเปลื้องความผิดบาปของมนุษย์ ได้อย่างแท้จริงยิ่งไปกว่านั้น ประชาชาติอิสราเอลเกือบทั้งหมดก็ไม่อาจที่จะเข้าใจความจริงฝ่ายจิตวิญญาณที่แฝงอยู่ คือแทนที่พวกเขาจะมองเห็นถึงความไม่สามารถของเขา ในอันที่จะช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากความผิดบาป และต้องพึ่งพระคุณของพระเจ้า เขาเหล่านั้นกลับใช้พระบัญญัติเป็นบรรทัดฐาน ในการที่จะประกอบกิจต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งความรอด

6. ยุคแห่งพระคุณ

แต่ในที่สุด พระเจ้าได้เสด็จเข้ามายัง โลกมนุษย์ใน โดยทางองค์พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ในโลกด้วยการเชื่อฟังพระบัญญัติอย่างครบบริบูรณ์ และแล้วได้ทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์เองเป็นเครื่องสักการบูชา เพื่อไถ่ความผิดบาป ยุคแห่งพระคุณซึ่งเข้ามาแทนที่พระบัญญัตินั้น ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อพระเยซูคริสต์ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดา “สำเร็จแล้ว” อันเป็นการสำแดงให้มนุษย์ทุกคนได้รู้ว่า ตั้งแต่นี้ไป เขาไม่จำเป็นต้องมีชีวิตอยู่ด้วยการเชื่อฟังบทบัญญัติของโมเสสอีกแล้ว ทั้งเป็นการสำแดงให้รู้ว่า ไม่มีพิธีกรรมใด หรือระบบระเบียบใด ๆ ที่สามารถจะให้หลักประกันที่มั่นคงว่า เมื่อเขาปฏิบัติตามแล้วจะได้รับความรอด แต่อย่างไรก็ตาม กฎเกณฑ์ทางศีลธรรมที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้า ก็ยังคงมีผลใช้ได้อยู่จนถึงทุกวันนี้ ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์หาได้ดำเนินชีวิตโดยปราศจากกฎเกณฑ์ข้อบังคับ และกระทำความคิดบาป แต่โดยพระวิญญานบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ในจิตใจของเขา ได้ช่วยให้เขาสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในทางแห่งความชอบธรรม เขาทราบว่า การกระทำผิดต่าง ๆ ของเขา นั้น หาได้มีส่วนช่วยให้เขาได้รับความรอดไม่ เพราะเขาเชื่อมั่นแก่ใจและชื่นชมในความจริงที่ว่า

“ด้วยว่าซึ่งเราทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ เพราะความเชื่อ และมีใจโดยตัวเราทั้งหลายกระทำเอง แต่พระเจ้าประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้เพื่อมิให้คนใดรอดได้” (เอเฟซัส 2:8, 9)

ในระหว่างยุคนี้ พระเจ้ากำลังทรงสร้างคริสตจักรของพระองค์ อันประกอบด้วยคนทุกคนที่มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ยุคแห่งพระคุณนี้จะสิ้นสุดลง เมื่อบุคคลพระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงบันดาลให้ผู้ที่เชื่อพระองค์อย่างแท้จริง ซึ่งตายไปแล้วคืนชีวิตขึ้นมา และเปลี่ยนแปลงร่างกายของผู้เชื่อที่ยังมีชีวิตกลายเป็น “กายทิพย์” ในทันที (1 เธสะโลนิกา 4:13-18)

7. ยุคแห่งราชอาณาจักร

พระเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ต่อชนชาติอิสราเอล ซึ่งเป็นชนชาติที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้อีกครั้งหนึ่ง ชนชาติอิสราเอลจะกลับใจใหม่ และพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือพวกเขาให้สามารถสถาปนาอาณาจักรของพวกเขาขึ้นเหนือดินแดนปาเลสไตน์ตลอดช่วงเวลาที่เราเรียกว่า “ความทุกข์ลำบากครั้งยิ่งใหญ่” (ดาเนียล 12:1, มัทธิว 24:21) พระเยซูคริสต์จะทรงปกครองโลกด้วยความเที่ยงธรรมในลักษณะ “พ่อปกครองลูก” โดยจะทรงถือเอากรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลางในการปกครอง (เยเรมีย์ 23:5, 6, อีสายห์ 32:1, ลูกา 1:32) ประชาชาติทั้งหมดจะประสบแต่สันติสุขและความมั่นคง (อีสายห์ 2:2-4) และธรรมชาติของสรรพสิ่งจะได้รับการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี (อีสายห์ 11:6-9, 35:1, 2)

ในยุคพันปีก็เช่นเดียวกันกับในยุคก่อน ๆ ความรอดจะเป็นสิ่งที่ได้มาโดยพระคุณของพระเจ้า เพราะความเชื่อเท่านั้นด้วยเหตุนี้เองจึงมิได้หมายความว่า ผู้ที่เกิดในระหว่างนี้จะเป็นผู้ที่เชื่อพระเจ้าอย่างแท้จริง จะมีหลายคนที่คุณดูเหมือนว่าเป็นผู้เชื่อฟังพระเจ้า แต่เมื่อถึงที่สุดปลายแห่งยุคพันปี เขาจะร่วมมือกับพญามารซาตานและวิญญาณชั่วที่เป็นสมุนของมัน ซึ่งจะพยายามเป็นครั้งสุดท้ายในอันที่จะเอาชนะพระคริสต์ และพระราชอาณาจักรของพระองค์ ไฟจากฟ้าสวรรค์จะทำลายพวกกบฏเหล่านี้ พญามารซาตานจะถูกจับเหวี่ยงลงไปในบึงไฟ แผ่นดินโลกจะถูกกวาดล้าง และพระที่นั่งใหญ่สีขาวแห่งการพิพากษาจะได้รับการตั้งขึ้น (วิวรณ์ 20: 7-15) ณ จุดนี้เองที่ “เวลา” จะสิ้นสุดลง ความเป็นอมตะจะเริ่มขึ้น และมนุษย์ทุกคนจะไปอยู่ไม่ในสวรรค์ก็ในนรก

หากปราศจากความรู้เรื่องยุคต่าง ๆ แล้ว ก็ไม่มีผู้ใดเลยที่จะสามารถเข้าใจถึงพระวาระของพระเจ้าได้ ผู้ใดที่สามารถเข้าใจถึงพระวาระของพระเจ้าได้ ผู้นั้นจะต้องรู้ถึงความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดระหว่างอิสราเอลและคริสตจักร อิสราเอลเป็นประชาชาติของพระเจ้าในโลกนี้ ซึ่งพระองค์ทรงมีแผนการให้ครอบครองโลกนี้ในยุคพันปี แต่ส่วนคริสตจักรนั้นเป็นประชาชาติแห่งสวรรค์ ถ้าท่านรู้ชัดในเรื่องนี้ ท่านก็จะเข้าใจว่าเหตุใดท่านจึงไม่ต้องผูกพันที่จะถือรักษาเทศกาลปัสกา หรือวันสะบาโตของชาวยิว นอกจากนี้ ท่านยังสามารถจำแนกแยกแยะความแตกต่างระหว่างพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรง

ให้ไว้กับชาติอิสราเอล กับพระสัญญาที่ได้ทรงให้ไว้กับคริสตจักร ได้ด้วย แต่ท่านก็ต้องเข้าใจถึงความ เป็นเอกภาพอันเลิศของพระคริสตธรรมคัมภีร์ด้วยเช่นกัน เพราะในแต่ละยุคนั้น พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ มนุษย์รอดโดยพระคุณ พระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเอกภาพอันนี้ คือ คงไว้ซึ่งกฎเกณฑ์ทางศีลธรรมขั้น พื้นฐานแต่ส่วนความรอดนั้นไม่ว่าจะเป็นยุคใดสมัยใด ย่อมได้มาโดยพระคุณเพราะความเชื่อเท่านั้น

บทที่ 5 ปฏิบัติตามพระวณะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง

ทหารเรือหนุ่มคนหนึ่ง ได้กลับใจมาเชื่อพระเยซูคริสต์ระหว่างปฏิบัติกรรบในสงครามโลกครั้งที่สอง และหลังจากนั้นไม่นานก็ถูกส่งให้ปฏิบัติกรรบ ยังสถานที่ซึ่งเขาไม่สามารถจะรับความช่วยเหลือฝ่ายจิตวิญญาณ จากคริสเตียนผู้มีประสบการณ์ในพระคริสต์ได้ เขาจำต้องศึกษาพระคัมภีร์ด้วยตัวเอง แต่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมแผนการล่วงหน้าไว้แล้ว สำหรับเรื่องนี้โดยก่อนหน้านั้นมีคน ๆ หนึ่ง ได้มอบหนังสืออธิบายพระคริสตธรรมคัมภีร์ให้แก่เขาเล่มหนึ่ง และได้บอกให้เขารู้ถึงวิธีที่จะใช้หนังสือเล่มนั้น เมื่อว่างจากการรบ เขาจะศึกษาพระคริสตธรรมใหม่ทุกวัน ๆ ละบท หลังจากอ่านพระธรรมบทนั้น 3 เที้ยวแล้วเขาก็จะปิดพระคัมภีร์ของเขา และเรียบเรียงสิ่งที่เขาได้อ่านโดยใช้คำพูดของตัวเอง และแล้วเขาก็จะนำเอาสิ่งที่เขาได้เขียนไว้ไปเปรียบเทียบกับข้อความในพระคัมภีร์ เพื่อดูว่าเขาเข้าใจพระคัมภีร์ตอนนั้นมากน้อยเพียงใด ขึ้นต่อไป เขาเขียนว่าข้อความตอนนี้มี ความหมายสำหรับชีวิตประจำวันของเขาอย่างไรที่สุดเขาจะสรุป ด้วยการกางแผ่นกระดาษที่เขาเขียนขึ้นนั้นออก แล้วอธิษฐานทูลต่อพระเจ้า ขอให้พระองค์ทรงโปรดให้ความจริงเหล่านั้นเกิดผลอย่างแท้จริงในชีวิตของเขา ทหารเรือหนุ่มผู้นี้ได้เจริญก้าวหน้าฝ่ายจิตวิญญาณอย่างรวดเร็ว และในปัจจุบันเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ที่เกิดผลมากคนหนึ่ง

เชื่อว่าทุกคนจำเป็นจะต้องดำเนินตามแบบอย่าง ข้างบนนี้แต่คริสเตียนทุกคนควรจะแบ่งเวลาไว้เพื่อศึกษาพระคัมภีร์อย่างพิถีพิถัน ทั้งในทางคำสั่งและคำสอนว่า พระคัมภีร์มีความสัมพันธ์กับชีวิตของเราอย่างไร และข้อความในพระคัมภีร์สามารถให้ความมั่นใจแก่เราในเรื่องการอภัยโทษ ความผิดบาป สามารถชำระล้างความคิด และจิตใจของเราให้สะอาดปราศจากบาปและช่วยให้เรามีกำลังใจเข้มแข็ง พร้อมทั้งจะเผชิญกับการทดสอบและการล่อลวงของพญามาร ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้เตือนใจเราว่า

“พระวณะของพระเจ้านั้นไม่ตาย และทรงพละทานอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย” (ฮีบรู 4:12)

เมื่อเราศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างถูกวิธี พระคริสตธรรมคัมภีร์ก็จะแทรกซึมหยั่งลึกลงไปในทุกซอกทุกมุมของร่างกาย ความคิด และจิตวิญญาณของเรา และจะนำความคิดส่วนลึกของเรามาสู่แสงสว่างแห่งความจริง พระคัมภีร์จะบ่งบอกให้รู้ถึงพระลักษณะของพระเจ้า และพระเมตตากรุณาของพระองค์ที่ได้ทรงจัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นไว้สำหรับเรา และสำแดงให้เรารู้ถึงวิธีที่จะนำเอา “ยารักษาโรค” ที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้มาใช้ แต่ก่อนอื่นเราจะต้องรู้ถึงวิธีที่จะศึกษาพระวณะของพระองค์อย่างถูกวิธีเสียก่อน และในบทเรียนบทก่อน ๆ ของเราในหนังสือเล่มนี้ก็ได้ชี้แจงแสดงเหตุไว้

แล้วว่า เราจะต้องตีความในพระคัมภีร์ด้วยใจเชื่อ แสวงหาการนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยใจถ่อม เชื่อฟังคำสั่งของพระคัมภีร์ ตีความตามตัวอักษร และสำนึกถึงความแตกต่างระหว่างยุคต่าง ๆ ใน การศึกษาต่อไปนี้ เราจะมุ่งศึกษาถึงวิธีที่จะนำพระวจนะของพระเจ้ามาใช้และอธิบายกฎที่สำคัญสองกฎ นี้คือ กฎแห่งการตีความพระคัมภีร์เป็นสามนัย และกฎการตีความโดยถือเอาพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งหมด

1. การตีความพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นสามนัย

หากท่านประสงค์ที่จะให้พระวจนะของพระเจ้า เป็นเครื่องชำระล้างจิตใจ และเป็นอาหารบำรุง เลี้ยงจิตวิญญาณของท่านแล้ว ท่านจะต้องคำนึงถึงสิ่งที่เราเรียกว่า “การตีความพระคัมภีร์เป็นสามนัย” นัยทั้งสามนี้ซึ่งเชื่อมโยงไปถึงความจริงฝ่ายจิตวิญญาณ พอสรุปได้ดังนี้คือ

1. พระคริสตธรรมคัมภีร์ทุกตอน อาจตีความหมายได้ทางเดียวเท่านั้น
2. พระคริสตธรรมคัมภีร์ทุกตอน อาจนำไปใช้ได้หลายทาง
3. พระคริสตธรรมคัมภีร์หลายตอน มีคำพยากรณ์รวมอยู่ด้วย

ท่านควรจะเริ่มต้นศึกษาพระคัมภีร์ โดยการตีความตามตัวอักษร แต่ท่านไม่ควรยุติจนกว่าท่าน จะนำความจริงเหล่านั้นมาใช้ให้เป็นผลในชีวิตจิตใจของท่านแล้ว หากท่านพอใจอยู่แค่ความหมายชั้น พื้นฐาน โดยไม่ยอมนำเอาความจริงในพระวจนะของพระเจ้าไปใช้ในชีวิตประจำวันของท่าน ความ กระตือรือร้นฝ่ายจิตวิญญาณของท่านก็จะค่อย ๆ เหือดหายไป และท่านจะไม่สามารถช่วยเหลือให้ผู้อื่น ได้รับสิ่งที่เขาต้องการได้ การศึกษาพระคัมภีร์ โดยไม่เต็มใจที่จะนำเอาความจริงในพระวจนะของ พระองค์ไปใช้ในชีวิตเป็นส่วนตัวนั้น จริงอยู่ อาจทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในพระวจนะของพระเจ้า แต่จะไม่ช่วยให้เกิดความว่องไว ในการสังเกตความจริงฝ่ายจิตวิญญาณเลย หากท่านไม่เอาใจใส่ต่อคำ เตือนอันนี้ ท่านอาจจะเป็นผู้หนึ่งที่โต้เถียง และคัดค้านในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ และคนอื่นอาจตำหนิติเตียนพระนามของพระเยซู เพราะท่านก็เป็นได้

หากท่านตีความหมายของพระคริสตธรรมคัมภีร์ โดยไม่ยอมนำเอาความจริงทางพระวจนะของ พระเจ้ามาใช้ในการดำเนินชีวิตแล้ว ท่านก็ไม่มีทางที่เข้าใจพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้องได้เลย และท่านจะเป็นคริสเตียนที่ “เจริญลง” หรืออาจจะเป็น “คริสเตียนปลอม” ก็ว่าได้ ที่ถูกนั้น เริ่มแรกท่าน ควรจะแสวงหาความหมายของพระคัมภีร์ทุกตอนตามตัวอักษร ต่อจากนั้นมองหาความจริงโดยนัยที่ แฝงอยู่ในสัญลักษณ์ แล้วจึงนำเอาความจริงนั้นมาปฏิบัติในชีวิต

นัยที่สามของการตีความตามกฎนี้ เรียกว่า “เปิดเผยคำพยากรณ์” ซึ่งหมายความว่า พระคัมภีร์ หลายตอน นอกจากจะสามารถตีความหมายตามตัวอักษรและนำไปใช้ได้หลายทางแล้ว ยังมีคำที่ พยากรณ์ถึงเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่หรือบุคคลที่ยิ่งใหญ่ในอนาคตปรากฏเป็นนัยอยู่ด้วย นัยที่เป็นคำ

พยากรณ์นี้เองจะเป็นนัยที่สำคัญมากก็จริง แต่ก็ต้องไม่ยอมให้มันยัมนี่เข้าไปแทรกแซงหรือขัดขวาง การตีความหมายข้อความตอนนั้น

บิดาของข้าพเจ้าได้แสดงให้เห็นภาพของกฎการตีความเป็นสามนัย โดยยกเอาฟุ่มไม้ที่ถูกเป็นไฟในพระธรรมอพยพพบที่ 3 ขึ้นมาเป็นตัวอย่างอธิบายถึงเรื่องนี้ ท่านได้กล่าวว่า “ถ้าจะตีความกันแล้ว ฟุ่มไม้ที่ถูกเป็นไฟนั้นก็ย่อมจะหมายถึง ความทุกข์ยากลำบากที่อิสราเอลบุตรของพระเจ้าได้รับในประเทศอียิปต์ ส่วนที่จะนำเอามาใช้นั้นก็ยังเป็นความจริงเช่นกันคือว่า ประชากรของพระเจ้าทุกคน ในทุกยุคสมัยจะต้องประสบกับความทุกข์ยากลำบากและปัญหายุ่งยากต่าง ๆ แต่จะไม่พ่ายแพ้ต่อสิ่งเหล่านั้น และประการสุดท้าย คือการสำแดงในลักษณะคำพยากรณ์นั้น ฟุ่มไม้ที่ถูกเป็นไฟนี้ก็คือ คำมั่นสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงให้ไว้กับชนชาติอิสราเอลว่า แม้ชนชาติอิสราเอลจะต้องกระจัดกระจายไปอยู่ในประเทศต่าง ๆ และได้รับความทุกข์ยากลำบากนานาประการ พวกเขาก็จะไม่ถูกทำลายจนหมดสิ้นไป แต่ในวันหนึ่งข้างหน้า จะกลับคืนสู่ดินแดนที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาอีกครั้งหนึ่ง และจะเพาะปลูกพืชผักได้ผลเป็นอันมาก”

สิ่งเหล่านี้แหละ ที่ข้าพเจ้าหมายถึงกฎการตีความหมายเป็นสามนัย ซึ่งข้าพเจ้ามีความปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่จะให้ท่านนำไปใช้ดูบ้าง จงลองดูกับตอนใดตอนหนึ่ง หรือหลายตอนก็ได้ในพระวจนะของพระเจ้า แล้วท่านก็จะเป็นผู้หนึ่งที่มีความมั่งคั่งฝ่ายจิตวิญญาณอย่างมหาศาล

2. การตีความพระคริสตธรรมคัมภีร์โดยถือเอาพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง

กฎสำคัญอีกกฎหนึ่ง ที่จะช่วยให้ผู้ศึกษาพระคัมภีร์สามารถเข้าใจพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้อย่างแจ่มกระจ่างและถูกต้องก็คือ กฎการตีความโดยถือเอาพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง ซึ่งหมายความว่า ใจความของพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งหมดคือ พระคริสต์ ถูกต้องทีเดียว พระวจนะของพระเจ้าบอกให้เรา รู้ถึงเรื่องการนมิตสร้าง ได้ให้เรื่องราวทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับแผนการไถ่โทษบาปของพระเจ้า ชี้แจงถึงความจริงอันงดงามและน่าชื่นชมต่าง ๆ บ่งบอกถึงคำตักเตือนและคำแนะนำต่าง ๆ และพรรณนาถึงคำพยากรณ์อันยิ่งใหญ่ ซึ่งจะไม่ลบลื่อนไปจนกว่าจะสำเร็จสมบูรณ์ แต่ใจความที่แท้จริงของพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งหมดก็คือพระเยซูคริสตนั้นเอง

ประโยคที่ว่า พระคริสต์เป็นผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งในสวรรค์และที่แผ่นดินโลก (ยอห์น 1:3-10, โคลโลสี 1:16) ย่อมจะพิสูจน์ให้เห็นถึงความเป็นศูนย์กลางของพระคริสต์ในพระวจนะของพระเจ้าได้เป็นอย่างดีว่า สรรพสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงสร้างขึ้นนั้นมีจุดหมายและความหมายอยู่ในพระองค์ โคลโลสี 1:16) และพระองค์ทรงรวมสากลจักรวาลทั้งสิ้นเข้าไว้ด้วยกัน และชำระไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ (โคลโลสี 1:17, ฮีบรู 1:3) นอกจากนั้น องค์พระเยซูคริสต์เองก็ได้ทรงยืนยันเรื่องนี้ไว้เช่นกัน เมื่อพระองค์ตรัสว่า พระวจนะของพระเจ้าทั้งสิ้นนั้น “เป็นพยานให้แก่เรา” (ยอห์น 5:39) และ

ในตอนที่เราองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมา และปรากฏพระกายแก่สาวกสองคนที่กำลังจะเดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอุสพระคัมภีร์ได้บอกแก่เราว่า “พระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ที่เสด็จถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มตั้งแต่โมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะ” (ลูกา 24:27) พระคริสต์คือพงศ์พันธุ์ของหญิงซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ในสวนเอเดน (ปฐมกาล 3:15) และเป็นเชื้อสายของอับราฮัม ผู้ที่จะทำให้ทั่วโลกได้รับพระพร พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างในการทนทุกข์ยากลำบากและสง่าราศีของมนุษย์ เช่นเดียวกับโยเซฟและโมเสส นอกจากนี้แล้ว เรื่องราวเกี่ยวกับพวกปุโรหิตชั้นผู้ใหญ่ของชาวยิว และพิธีถวายเครื่องบูชาที่กระทำในพลับพลาและในพระวิหารของชาวยิว ก็เป็นการแสดงนัยถึง ความเป็นศูนย์กลางของพระคริสต์ด้วยเช่นกัน พระองค์ทรงเป็นจอมพลโยธาของพระเจ้าผู้ได้ทรงปรากฏแก่โยชูวาห์ (โยชูวาห์ 5:15) และทรงเป็นผู้ไถ่กู้ที่โยบปรารถนา (โยบ 9:33)

หากท่านจะดูในพระคัมภีร์เดิม ท่านก็จะพบหลักฐานอีกมากมายที่อ้างอิงถึงพระเยซูคริสต์ และพระราชกิจในการไถ่โทษบาปมนุษย์ ยกตัวอย่างเช่น ความเมตตากรุณาของกษัตริย์ดาวิดที่มีต่อ มะฟีโบเชช บุตรของโยนาธานซึ่งได้บันทึกไว้ในพระธรรม 2 ซามูเอลบทที่ 9 นั้น มีหลายสิ่งหลายอย่างที่แสดงให้เห็นถึงความรอด ที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ในพระคริสต์ตามกฎแห่งความยุติธรรม ที่กษัตริย์หลายพระองค์ในสมัยนั้นยึดถือ สมาชิกในตระกูลของกษัตริย์ซาอูลแต่ละคนจะต้องได้รับโทษถึงตาย แต่กษัตริย์ดาวิดได้ทรงสำแดงพระเมตตากรุณาของพระองค์โดยทรงโปรดยกโทษให้มะฟีโบเชช และบำรุงเลี้ยงเขาเป็นอย่างดี (ดู 2 ซามูเอล 9) ถ้าเราจะนำเรื่องราวตอนนี้ไปปรับให้เข้ากับเรื่องราวของพระเยซูคริสต์แล้ว ก็จะเห็นได้ว่า พระเจ้าทรงมีอำนาจโดยชอบธรรม ที่จะตัดสินลงโทษเราแต่ละคนอย่างรุนแรง แต่องค์พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงไถ่โทษความผิดบาปทั้งสิ้นของเราแล้ว และบัดนี้ พระที่นั่งของพระเจ้าจึงเป็นพระที่นั่งแห่งพระเมตตากรุณา สำหรับทุกคนที่เชื่อไว้วางใจพระเยซูคริสต์ และการที่มะฟีโบเชชเป็นง่อย ซึ่งเนื่องมาจากความผิดบาปของผู้อื่นนั้น อาจจะเป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึงความไร้ที่หวัง และขาดที่พึ่งของมนุษย์ อันเป็นผลของความผิดบาปที่อาดัมได้ทำไว้เช่นกัน หรือจะดูอีกแง่หนึ่ง การที่ดาวิดแสวงหามะฟีโบเชชนั้น ก็เป็นภาพที่เสด็จถึงการที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาเพื่อที่จะ “แสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด”

จากตัวอย่างข้างบนนี้ เราสามารถที่จะตีความไปในแง่อื่น โดยเอาพระเยซูคริสต์เป็นจุดศูนย์กลางได้อีกหลายแง่ทีเดียว ขณะที่ท่านกำลังอ่านพระคัมภีร์อยู่นั้น ท่านจะอัศจรรย์ใจเมื่อพบว่า มีหลักฐานมากมายหลายอย่าง ที่อ้างอิงถึงพระเยซูคริสต์และความรอดของพระองค์ แม้แต่ในเรื่องต่าง ๆ เหล่านั้น ซึ่งในตอนแรก ๆ ก็ดูเหมือนว่าจะไม่ค่อยมีความหมายอะไร

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ฝืนมารซาตานเกลียดชังมากที่สุด และเป็นเป้าหมายแห่งแผนการอันชั่วร้ายของมัน นับตั้งแต่เวลาที่พระเจ้าได้ทรงสัญญากับอาดัมและเอวา “พงศ์พันธุ์ของหญิง” (พระเยซู

คริสต์) จะขี้หัวของซาตาน (ปฐมกาล 3:15) เป้าหมายของมันก็คือทำลายพระองค์อย่างสิ้นเชิง ตลอดสมัยของพระคัมภีร์เดิม มันได้แสวงหาทางที่จะโค่นล้มแผนการไถ่โทษบาปของพระเจ้า ในตอนแรกมันและลูกสมุนของมันพยายามที่จะทำให้มนุษย์ ตกอยู่ในสภาพชั่วร้ายเลวทรามอย่างที่สุด เพื่อว่าพระเจ้าจะได้สิ้นความอดทนพระทัย และทำลายมนุษย์ชาติทั้งมวลเสีย แต่พระเจ้าได้ทรงสงวนโนอาห์และครอบครัวของเขาไว้ และต่อมาทรงเลือกอับราฮัม พวกฟีลยูนาร์ก็เข้าโจมตีพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือชนชาติอิสราเอลอีก โดยพยายามทำลายล้าง ตระกูลที่พระเยซูคริสต์จะทรงเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เมื่อพระเยซูทรงบังเกิดในโลกนี้ พญามารได้บังคับให้เฮโรดทำลายทารกที่เป็นชายทุกคนในเมืองเบธเลเฮม ซึ่งมีอายุตั้งแต่สองขวบลงมา ตลอดระยะเวลาที่พระเยซูคริสต์ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในโลกนี้ พญามารซาตานได้พยายามอย่างสุดกำลังในอันที่จะชักนำให้พระองค์กระทำบาป และเมื่อมันประสบความล้มเหลว มันก็พยายามหาทางอื่น ๆ ในอันที่จะหน่วงเหนี่ยวพระองค์ไว้มิให้เสด็จไปสู่กางเขน หากท่านสังเกตเห็นเรื่องการสู้รบระหว่างพระเยซูคริสต์กับงานของพญามารซึ่งขัดขวางการชำระล้างบาปของมนุษย์ ข้อความหลายตอนในพระวจนะของพระเจ้า จะมีความหมายอย่างแท้จริงในชีวิตจิตใจของท่าน

ข้าพเจ้าเองเชื่อว่า การตีความหมายของพระคัมภีร์โดยถือเอาพระคริสต์เป็นศูนย์กลางนี้สำคัญมาก ดังนั้นข้าพเจ้าจึงใคร่ที่จะยกคำพูดของบิดาของข้าพเจ้ามากล่าวไว้ ณ ที่นี้ด้วย ท่านกล่าวว่า “แม้แต่ในตอนที่เป็นเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่น่าเบื่อที่สุดสำหรับบางคน หรือในตอนที่กำลังถึงลำดับวงศาวานซึ่งหลายคนไม่ชอบศึกษา ท่านก็ยังจะพบองค์พระเยซูคริสต์ได้ เรามักจะกระโดดข้ามชื่อยาก ๆ เหล่านั้นไปอย่างรวดเร็ว โดยหาวิธีไม่ว่าชื่อเหล่านั้นหลายชื่อ มีการสำแดงอันเลิศประเสริฐสุดของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นผู้รวมแห่งความน่ารักทั้งมวล บรรจอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ตั้งแต่หน้าแรกถึงหน้าสุดท้าย พระวิญญูณบริสุทธิทรงสำแดงให้เห็นถึงพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงงามเลิศประเสริฐสุด และสมบูรณ์แบบอย่างหาที่สุดมิได้ ดังนั้นภาษามนุษย์ไม่อาจสำแดงคุณธรรม คุณสมบัติ และพระคุณทั้งมวลของพระองค์ให้ปรากฏได้อย่างสมบูรณ์ พระวิญญูณบริสุทธิทรงใช้คำอุปมา “แบบเล็งถึง” และภาพพจน์ในการที่จะแจ่มแจ้งแสดงให้เห็นถึงความดีงามของพระเยซูคริสต์ ซึ่งต่าง ๆ มากมายหลายร้อยชื่อในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ก็ใช้ในความหมายที่เล็งถึงพระผู้ช่วยให้รอดคือองค์พระเยซูคริสต์ นอกจากนี้หัวข้อที่เขียนในลักษณะพรรณนาโวหารแต่ละข้อนั้น ก็ใช้เพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะอันงดงาม หาที่เปรียบและหาที่สิ้นสุดมิได้ของพระองค์”

“พระวิญญูณบริสุทธิทรงเปรียบเทียบว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นมนุษย์คนที่สอง เป็นอาดัมคนสุดท้าย เป็นพระบุตรของพระเจ้า เป็นบุตรมนุษย์ เป็นพระบุตรสุดที่รักของพระบิดา เป็นผู้แรกที่ไถ่พ้น

ขึ้นมาจากความตาย เป็นมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง เป็นจอมเจ้านาย เป็นผู้เบิกทางความรอดเป็น
ศิระของคริสตจักร เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของอิสราเอล เป็นกษัตริย์ของชนชาติยิว อิสยาห์ได้ประกาศ
แก่เราว่า พระนามของพระองค์นั้น จะได้รับการเรียกขานว่าเป็น ที่ปรียามห้ศจรรย พระเจ้าผู้ทรง
มหิทฤฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ และองค์สันติราช (อิสยาห์ 9:6) ในลักษณะที่เป็นอุปมา พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ทรงเป็นเปรียบเทียบกับ พระเยซูคริสต์ทรงเป็น พระเมษโปดก (ลูกแกะ) ของพระเจ้า และเป็น
สิงโตแห่งตระกูลยูดาในด้านสถาปัตยกรรม พระองค์ตรัสถึงองค์พระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นพลับพลา
ใหญ่กว่าและสมบูรณ์แบบกว่าที่ปรากฏในพระคัมภีร์เดิม ทรงเป็นแท่นบูชาของพระเจ้า และทรงเป็น
วิหารที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์ ในสาขาวิศวกรรม ทรงเรียกพระเยซูว่าทรงเป็นศิลามุมอก ทรงเป็น
ศิลาแห่งยุคต่าง ๆ เป็นหัวมุม และเป็นศิลารากฐาน ในทางดาราศาสตร์ พระองค์ทรงเป็นดวงอาทิตย์แห่ง
ความชอบธรรม เป็นดาวประจำรุ่งอันสดใส นอกจากนี้ยังเรียกพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์
มหาปุโรหิตกษัตริย์ ทูตของพระเจ้า อาหารทิพย์แห่งชีวิต ประคอง น้ำประกอบด้วยชีวิต พระวณะของ
พระเจ้า และผู้เลี้ยงแกะที่ดีเลิศและยิ่งใหญ่เหนือผู้เลี้ยงแกะทั้งปวง เราจะหยุดที่ตรงไหน? พระองค์ทรง
เป็นอัลฟาและโอเมก้า ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย ทรงเป็นปฐมและอวสาน พระองค์ทรงเป็นที่
รวมแห่งความงามของความรักทั้งหมด”

จากที่กล่าวมานี้ ข้าพเจ้าแน่ใจว่า ท่านคงจะเห็นแล้วว่า ทุกภาพและทุกพจน์ในพระคริสตธรรม
คัมภีร์นั้น เล็งถึงพระเยซูคริสต์ไม่โดยตรงก็โดยปริยาย เมื่อความจริงอันนี้เข้าไปฝังอยู่ในจิตใจของท่าน
ชีวิตของท่านทั้งหมดจะกลับกลายเป็นชีวิตที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง และท่านจะพบกับพระองค์ใน
ทุกที่ทุกแห่งตลอดทั้งวัน พระพักตร์ของพระองค์จะลอยเด่นอยู่ตรงหน้าท่านในขณะที่ทำงาน เล่น
อธิษฐาน พักผ่อน

พี่น้องคริสเตียนที่รัก ข้าพเจ้าใคร่จะชักชวนให้ท่านศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างจริงจังสัก
ครั้งหนึ่ง ท่านจงเริ่มต้นศึกษาด้วยใจถ่อม และเชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นพระวณะของพระเจ้าซึ่งไม่มี
ข้อบกพร่องเลยแม้แต่น้อย หากท่านไม่เข้าใจ ก็จงขอความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และคนที่
พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งให้เป็นผู้สอนพระวณะของพระองค์ จงตีความหมายพระคัมภีร์ตามตัวอักษร ร้จัก
ยุคต่าง ๆ เชื่อกำบัญชา เชื่อมั่นในพระสัญญาต่าง ๆ และจงอธิษฐานทูลต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์
ขอให้พระองค์ทรงโปรดนำชีวิตของท่าน ให้มีพระลักษณะของพระเยซูคริสต์มากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าท่าน
ทำเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็กล้าที่จะรับรองกับท่านได้อย่างเต็มปากว่า ท่านจะต้องเป็นผู้หนึ่งที่มีความรู้ความเข้าใจ
ความจริงฝ่ายจิตวิญญาณเป็นอย่างดี ท่านจะมีชัยชนะเหนือความผิดความบาปทั้งหมด และท่านจะมี
ความชื่นชมยินดีและสันติสุข ซึ่งคนที่อยู่รอบตัวท่านยังหาไม่พบ แน่อน ท่านจะเป็นผู้หนึ่งที่ประสบ

ความสำเร็จอย่างใหญ่หลวงในการเป็นพยาน นำคนอื่น ๆ มาเชื่อพระองค์ ผู้ได้ทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจของท่าน และประทานความหวังใหม่ให้แก่ท่าน

หากท่านยังไม่ได้ต้อนรับองค์พระเยซูคริสต์ ท่านจะไม่สามารถเข้าใจพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างแท้จริงได้เลย ท่านจึงต้องเชื่อพระองค์ ต้อนรับพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของท่าน สารภาพความผิดบาปของท่าน เชื่อว่าพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของท่าน และแล้วจงอธิษฐานทูลเชิญพระองค์ให้เสด็จเข้ามาประทับในชีวิตจิตใจของท่าน พระองค์กำลังทรงรอคอยที่จะประทานความรอดให้แก่ท่าน

ศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างถูกวิธี

....พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นพระวจนะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งมีฤทธิ์อำนาจที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้ที่ได้ยินได้ฟัง และรับเข้าไปไว้ในจิตใจให้จำเริญขึ้น ไม่ว่าผู้นั้นจะอยู่ในสังคมแบบไหน ที่ใดที่พระกิตติคุณของพระเจ้าได้รับการประกาศออกไป และมีผู้เชื่อฟังและปฏิบัติตามจะพบว่าชีวิตของผู้ใหญ่หรือเด็กที่นั่นจะได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างชนิดที่เรียกว่า “จากหน้ามือเป็นหลังมือ” ที่เดียว และสังคมนั้นจะถูกยกระดับขึ้นเป็นสังคมที่ก่อปรไปด้วยศีลธรรมและมนุษยธรรม...

เริ่มต้นอย่างไร?

จะรับความช่วยเหลือจากที่ไหน?

การตีความพระวจนะของพระเจ้าตามตัวอักษร

การใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง

ปฏิบัติตามพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง